

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 00 1 1 4 - 3 / 2021	
Érkezett: 2021 FEBR 16.	
Példány: 1	Kezelőiroda: 31

Első fokon eljáró Balassagyarmati Törvényszék útján
I. fok - 38.Bv.456/2020/2. és II. fok - 3.Bpkf.313/2020/8. ügyszámok

Kérem a Balassagyarmati Törvényszéket, hogy a teljes iratanyagot továbbítsa az AB részére.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

■■■■■ az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) a, és b, pontok, 27. § (1) bekezdés a, és b, pontok, 28. § (2) bekezdés, 32. § bekezdés, az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdés a, és f, pontok, (3) bekezdés b, és c, pontok, (4) bekezdés alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Balassagyarmati Törvényszék Bv csoport I. fok 38.Bv.456/2020/2. számú és azt helybenhagyó Balassagyarmati Törvényszék II. fok 3.Bpkf.313/2020/8. számú Kártalanítási eljárás végzéseinek alaptörvény-ellenességét. Ezen túlmenően alaptörvényen kívüli és visszaható – visszavezethető, mint szerzet jog elvételének tilalma - jog sérelem, és iratellenesség valamint törvényi alárendeltség hiánya, személyiségjog sérelmét - méltóság - és a jogorvoslathoz való jog akadályozását, mint a tisztességes eljáráshoz és ésszerű időn belüli döntés továbbá védekezéshez való jogok megsértését, ezen túlmeően nemzetközi szerződésbe ütközését (EJEE 3. cikk) és a nemzetközi humanitárius elvekbe, mint emberiség, megkülönböztetés, arányosság elvei. Ennek eredményeként kérem - az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján - semmisítse meg a két végzést, ezáltal új eljárásra kötelezze a bíróságot a lakóhely szerinti Fővárosi Törvényszék illetékességében, hogy a Balassagyarmati Törvényszék kizárásra kerüljön az ügyben a jogsértés miatt. A 26. § (1) bekezdésnek megfelelően a Bv. tv. 144/B §, és 16/2014 (XII. 19.) IM rendelet 8. számú mellékletének követelményét zárja ki az eljárásból.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

2013.03.24-én kerültem kényszerintézkedés hatálya alá 2013.09.27.-ig amit enyhítettek, majd 2016.06.10.-től egészen 2020.09.21.-ig több Bv intézményben is elhelyeztek. Fővárosi Bv Int. I., II., III. objektumai, Budapesti Fegyház A, B, C (IMEI) objektumai, Váci Fegyház MZ részleg, Márianosztrai Fegyház I. és II. (MZ) körletek, Baranya Megyei (Pécs) Bv Int. és Tököli központi rabkórház., mint anyaintézetként vagy megőrzésként. Összesen 1750 naptári nap, fogvatartási idő, ami tételesen elszámolva csatolásra került.

Az elhelyezések és körülmények miatt polgári pert indítottam az Állam ellen – mint Bv felettes szerv - amit a Fővárosi Törvényszék 17.P.23.403/2017/2 számon elutasított és a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.25.269/2018/3 számon új eljárásra kötelezte a bíróságot. amit 17.P21.326/2018 számon elutasított

miszerint nem az Állam az illetékes. Ez ellen fellebbezési szándékomat szintén elutasította a bíróság arra hivatkozva, hogy a (új) 2016. évi CXXX Pp. értelmében ügyvéd köteles a fellebbezés. Márpedig a Fővárosi Ítéltábla döntése értelmében arra továbbra is az 1952. évi III. Pp. vonatkozott, különben az elsőfokú eljárás is ügyvéd köteles lett volna. Ezt panaszoltam is a Törvényszék Elnökének és fellebbezésembe is belefoglaltam, de fellebbezésemet nem továbbították, hiába küldtem meg azt a másodfokon eljáró Ítéltáblának is. (Ebben is éltem Alkotmányjogi panasszal.)

2017.01.01.-től bevezették a 2016. évi CX tv. Kártalanítási eljárást, miszerint az állam a nem megfelelő körülmények miatt kártalanítja a fogvatartottakat. A bírói gyakorlat a Bv. objektív körülményei miatt az Államot terhelte a felelősség.

A kártalanítás kifizetését panasz megletéhez kötötte – ellentmondásosan (Bv. tv. 70/A § és 144/B §) - a jogszabály, ami minden intézetbe be lett adva ahol tartózkodtam s azokat megalapozottnak találták – ehez semmilyen feltételt és nyomtatványt nem adtak azokat a bv. kezelte - a Bv. Intézmények minden esetben. Az intézmények kikötötték a panasz elfogadásánál, hogy mellőzik az egyéb jogkövetkezményeket (áthelyezést) mivel nem biztosíthatók a körülményeket máshol sem.

Mivel több intézményben is fogva voltam tartva ezért több bíróság is eljár az ügyben ahol részben megalapozottnak találták panaszaimat és X időszakra a kifizetés elismerését állapították meg. Bv. bírói döntések felülvizsgálati fellebbezéseimre ezeket folyamatosan új eljárásra utalták a bíróságok.

A Budapest Környéki Törvényszék 1.Bpkf.396/2019/8 végzésével új eljárásra utasította a kártalanítási határozatokat, miszerint 1) AB panaszra terjesszék fel az ügyet, 2) szerezze be a polgári keresetet az eljáráshoz a bíróság, 3) hozzon érdemi döntést az ügyben és érdemben vizsgálja ki az esetet valamint válaszolja meg a fellebbezésben és első fokon felmerült kérdéseket.

2019.07.29.-én kerültem a Balassagyarmati Bv. Intézménybe ahol az illetékes Törvényszéken közeli szabadulásom miatt és után is kértem a Fővárosi Törvényszék illetékességére utalni az eljárást, ahogy azt a jogszabály engedi kérelem esetén – Bv. tv. 50. §, Be. 24. §, BH 2020.10.295 alátámasztottam. Ennek elutasítását 3.Bpkf.313/2020/16 számon kaptam meg 2020.12.18.-án ami rögzíti, hogy az áthelyezést valóban kérhetem. Továbbá figyelmeztet, hogy jogváltozás fog történni, azt vegyem figyelembe.

Szabadulásom után a jogszabályi feltételeknek megfelelően – 6 hónapon belül – beadtam a szabadítást végző bv. intézmény felé (ismételt) panaszom a fennálló hátralévő időre is a körülmények miatti elbírálását, ami kártalanítási alapot biztosít.

Ebben kértem az új eljárás csatolását a már folyamatban lévő ügyekhez és a szabadulás miatt ismételten a lakóhely szerinti, illetékességű Fővárosi Törvényszék-re áthelyezni az eljárást, amit BH határozattal és jogszabályokkal is alátámasztottam. Erre az óta se kaptam választ sem a bv. intézménytől, ami jogszabályváltozás miatt a 2020. évi CL tv. értelmében, már nem kötelező a panasz beadása és ezért már nem is bírálhatja el a bv. parancsnok ezeket. A Törvényszék sem reagált rá, pedig panaszomban és kérelmemben is kértem, hogy továbbítsák az iratokat a bv. bírónak, de a Törvényszék sem reagált azóta sem panaszomra és kártalanításomra, amit a bíróság végzése sem említ meg.

A bíróság nem találta megalapozottnak kártalanításomat arra hivatkozva, hogy a bíróság az előírt és bv. Intézmények által elismert panaszokat nem tekinti panaszoknak, ezért érdemi vizsgálat nélkül elutasítja azt,

amit 2020.12.21.-én kaptam kézhez, vagyis az áthelyezési kérelmem előbb érkezett meg, amit később adtam be.

A bíróság nem vette figyelembe a Budapest Környéki Törvényszék 1.Bpkf.396/2019/8. számú végzését miszerint érdemben vegyen figyelembe és vizsgáljon az új eljárásban a bíróság, amire a Törvényszék utasítja a bv. bírót, miszerint a polgári keresetet is vizsgálja, valamint érdemi döntést kell hoznia. Ez kitér szintén az alkotmányjogi panasz hivatalos megindítására is, de az AB elutasította mivel a döntéssel jogerős végzés nem született – tekintve, hogy új eljárásra lett kötelezve a bíróság. Vagyis a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszéki bíróság is aggályosnak tekintette az első fokú végzést (ami tartalmában megegyezik a Balassagyarmati Törvényszék első fokú bv. bíró és azt másodfokon helybenhagyó végzéseivel). Ezáltal a Balassagyarmati Törvényszék figyelmen kívül hagyta az eljárásra vonatkozó Budapest Környéki Törvényszék utasításait az új eljárásra tekintettel.

2020.12.23.-án a Balassagyarmati Törvényszék Elnöke felé panasszal éltem a végzésben foglaltakkal szemben és kértem Alkotmányjogi panaszom elbírálásának felterjesztését – ezt egészítem most ki a formai követelménynek megfelelően, jogi képviselő nélkül.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Minden Bv. elhelyezésnél több Panasszal éltem a körülmények és egyéb esetek (élelmeztetés, ellátás, eü., oktatás, kapcsolattartás, rezsim és biztonsági besorolás stb.) kapcsán valamint a bv. vezetősége, bv. ügyész és bv. bírói döntések ellen – amiket részletesen indokoltam – és kértem felülvizsgálatait.

Minden döntésnél kimerítettem a fellebbezési és felülvizsgálati lehetőséget továbbá kértem Alapvető jogok biztosának és NAIH véleményét is az ügyekben.

A jelenleg elutasított döntés ellen új felülvizsgálat és per-újraindítási lehetőség nincsen a Kúrián, csak Ab Panasszal élhetek.

Először 2017.05.08.-án és 05.18.-án éltem panasszal majd 2017.12.18.-án is. Ezek ügyében 2017.11.14.-én. 16.-án és 22.-én bizottsági ülésen is voltam ahol újra kifejtettem ezen panaszaimat is. Majd 2018 februárjában éltem ismét panasszal másik intézményben, és 2018. nyarán ismét új intézményben ahol kétszer is megalapozottnak találták panaszomat, végezetül az utolsó intézményben is 2019 decemberében, amit szintén megalapozottnak találtak kétszer is. Minden alkalommal, amikor elhelyezésem vagy a zárka létszáma megváltozott panasszal éltem, amiket megalapozottnak találtak és a jogszabályi előírással szembe helyezkedett a körülmény. Minden alkalommal hivatkoztam az előírt Bv. tv. 70/A § és 144. §, 144/B §, valamint az 1993. évi XXXI. tv. III. cikk és EJE 3. cikk, és 2016. évi CX tv. hivatkozásaira.

Először a Budapesti Bv. intézetben éltem panasszal, miután bevezették rá a jogszabályt, ezt alaposnak találták, majd elszállításom okán – aminek nem volt köze a panaszhoz – a Budapesti Környéki Törvényszékre került az ügy, ahol másodfokon új eljárásra utasították a bv. bírót. Új elszállításomnál – aminek szintén nem volt köze ezen panaszhoz – a Balassagyarmati Törvényszékre került az ügy, amit sokáig nem ismertek el, hogy ott lenne ilyen ügyem, bár több megalapozott panaszom is született ott is. A első fokú végzés ellen fellebbeztem, miszerint – többek között - érdemi döntés nélkül utasították el, amire a másodfokon eljáró bíró megismételte az első fok álláspontját érdemi vizsgálat nélkül. Ez ügyben panasszal éltem a bíróság elnöke felé.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő a bírói döntés postai kézbesítése és átvételének napja 2020.12.21.-e. A 60 napos határidőn belül indítottam a kézbesítést a panaszra, amit többször kiegészítettem. Először 2020.12.23.-án majd 2021.01.03.-án, 2021.02.08.-án kézhez kapott levelük értelmében Abtv. 55. § (3) bekezdés alapján kaptam 30 nap meghosszabbítást kiegészítésre.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A 2016. évi CX. tv. (22. § - 44. §) és 2013. évi CCXL. tv. (10/A § 10/B §, 70./A §, 144. §, 144/B §) értelmében minden fogvatartási nap után jár a kártalanítás, amit 30 napnál tovább tartott és annál hosszabb időre nem szakadt meg jogcímtől függetlenül, beleértve a 2017. évi XC. tv. Be. CVIII fejezet, és 866. § (1) bek. C pontját. A Panaszokat és eljárásokat is mind személyesen indítottam és jártam el.

e) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Fellebbezéseimben (periratokban) részletesen kifejtettem és kiegészítettem indokaimat hogy a bíróság(ok) részben megalapozott és/vagy elutasító döntéseiket miért tartom alaptalannak és jogsértőeknek. Ezeket – a teljes iratanyagot – a Balassagyarmati Törvényszéknek csatolnia kellett.

A Bíróság a Bv. tv. 70A § és 144. § kimerítését írja elő annak ellenére, hogy ezen két passzus ellentmondásos és az 1993. évi XXXI tv. már évek óta előírja. A Bv. parancsnok felé kötelezővé teszi a panasz meglétét, de a kártalanításhoz csak lehetőségként írja elő nem kötelezettségként. A megalapozott panasznál nem ró terhet az elítélt irányába csak a bv. felé hogy azt felterjessze a bv. bíró részére.

A Bv. Parancsnokok a panaszaimat elfogadták és helyt adtak nekik. A Bv. bírok és Törvényszéki felülvizsgálatok preventív eszköz céljának tekintik a panaszt, hogy a bv. parancsnokok tudomására kerüljön a probléma, tehát a jövőbeli problémák elkerülését szolgálja. Ezen esetekben a parancsnokoknak kötelességük olyan helyre áthelyezni a fogvatartottat – másik zárka, lakóhelység, intézmény - ahol jogai – körülményei - biztosítottak. Ez a jogszabály értelmében kötelező a fogvatartott – nem mérlegelhet hová kerüljön - utólag panasszal élhet miatta. Azáltal, hogy ezen kötelezettséget nem teljesítették az intézmények ezen jogcímen – ilyen nem volt, az áthelyezések más jogcímen történtek – a preventív panasznak nem tettek eleget. Másrészt a fogvatartottnak nincs ténybeli adata a körülményekről, arról csak az intézménynek van, akik tisztában vannak a problémával. Azáltal hogy a panasz elismerésébe belefoglalták, hogy mellőzik az egyéb jogorvoslatokat, mint az elszállítás olyan intézménybe vagy zárkába, lakóhelységbe ahol biztosítottak a körülmények elismerik a rendszerszintű problémát, hogy az egy intézményben sem biztosítható.

Nem értelmezési és fogalmi nehézségbe ütközött itt a bíróság, hanem egyértelműen jogsértően járt el azáltal, hogy olyan jogorvoslati eszközt vár el a fogvatartottól, ami hatályos rendelkezés alapján (2013. évi CLXV tv.) nem szolgálhat jogérvényesítést, ráadásul nem is tartozik bírósági és közigazgatási eljárás alá sem. A Bv. házirendje is egyértelműen fogalmaz, hogy a panasz nem jogorvoslat s nem is tekintheti ezáltal úgy a bv. A kártalanításra vonatkozó előírás 2016. évi CX tv. 31. § ezáltal a Bv. tv. 144/B § is egyértelműen fogalmaz, hogy lehetőségként írja elő nem kötelezettségként. Ezáltal nem is vizsgálhatja felül a panaszt a bíróság. Ez alól kivétel a 2013. évi Bv. tv. 24. § és 50. § értelmében, hogy azt csak a fogvatartott javára változtathatja meg.

Márpedig itt egyértelműen a pozitív döntést negatívra értékelte, amivel a bv. bíróra háruló feladatait és részére előírt jogszabályi (eljárási) rendelkezést vette semmibe. A panasz tartalmára, semmilyen rendelkezést nem ír elő, a 2013. évi CLXV. tv. is csak annyit, hogy olyan körülményre hívja fel a figyelmet, ami megszüntetését kéri vagy közösség érdekét szolgálja. Viszont elvárást támaszt a panasz megalapozottságakor a panaszos féllel szemben, miszerint 3. § (1) bek. a), b) pontok alapján intézkedni az állapot helyreállításában vagy megszüntetéséről. Mivel ezek nem valósultak meg ezért a 3. § (1) bek. c), d) pontok teljesülése várható el miszerint jogorvoslattal és felelősséggel tartozik. Ennek eredményeként a bv. saját maga kezdeményezte ezen felelősségre vonást amiben elismerte felelősségét. A 3. § (2) bekezdés értelmében hátrány nem érhet a panasz miatt, márpedig itt egyértelműen hátrányosan kezelt a bíróság, mivel nem számolta fel és szólította fel a bv. intézményt, hogy hagyjon fel a jogsértő tevékenységével, amit nem is tagadott.

Az sem tisztázott, hogy a Bv. tv. 3. § értelmében ez fogvatartási ügy vagy büntetés-végrehajtási ügy, viszont a 20. § itt is egyértelműen fogalmaz, hogy mind két esetben az intézet illetékes vezetője vagy parancsnoka dönt. Márpedig ez teljesült az alapvető elhelyezési körülmények miatt megtett panasznál, ezáltal az nem is lehet megkérdőjelezni mivel a bíróság dolga nem is ez volt s ilyen jogi lehetősége sem merült fel.

Ezáltal a bíróság olyan döntést és érvelést hozott, amivel a jogszabályi kötelezettségeit és alárendeltségét nem teljesítette. Ezen felül az új eljárásra kötelezés elvárásait sem, helyette ugyan azon hibákat követte el amiben egyszer már jogsérelemre hívta fel a felettes bíróság.

A bíróságnak köztudomású tény nem kell bizonyítani azokat elfogadottnak kell tekinteniük, ilyen köztudomású tény lehet a híradásokból (tv, rádió) értesülés is. A „börtönszűfoltosság”, alapvető elhelyezési (bv.) körülmények köztudomású ténynek számít. Ennek ékes bizonyítéka az EJEB Pilot eljárása is, aminek hatására született meg a kártalanítás intézménye 2016. évi CX tv. ami elismeri a problémát, ezáltal rendszerszintűnek minősítve. Erről a Bv. Intézmények saját maguk írtak alá a fogvatartottakkal tájékoztatókat 2017.01.01.-től hogy jogosultak rá.

Tehát a Bíróság olyan elvárást kér számon, amit nem kell bizonyítani és jogszabály ismer el. Helyette kibúvót keres és új értelemmel ruház fel előírásokat.

Ezen felül a Bv. tv. és 2016. évi CX tv. Panaszt nevesít, amit a 2013. évi CLXV. tv. a panaszokról és közérdekű bejelentésekről szolo törvény értelmében a panasz jogorvoslatra nem alkalmas eszköz (ezt írja elő a Bv. házirendje is). Ezáltal a bíróság részéről elvárt panasz sem lehet preventív jogeszköz, mivel a jogszabály értelmében a panasz jogkiváltásra nem alkalmas. Viszont a bv. a preventív értelmezését sem teljesíti mivel nem tett meg semmit, hogy a további jogsértő tevékenységgel felhagyjon vagy változtasson rajta.

A preventív jelleg a megelőzésre szolgál, az objektív tényeken a Bv. nem tud változtatni – több esetben is a felújításokkal a tér kisebb lett vagy megnőtt az elhelyezések száma ami által a férőhely tovább csökkent – tehát a jövőbeli esetek elkerülésére, míg a kártalanítás a múltban elszenvedet sérelmekért jár. A panasz elismerésével és a preventív jelleg elkerülésével a bv. nem tett meg mindent, amit jogszabály állít elé feltételnek. Márpedig állami intézményként a jogszabályok betartása elsődleges szempont lenne részéről ez által példát mutatva és jogszerűen eljárva a jogi felelősséget teljesítve. A panasz elismerésével jogos elvárás lett volna a Bv. részéről, hogy a további problémákat elhárítsa a fogvatartott kérése nélkül is, hiszen a fogvatartott nem jogász, nincs jogi ismerete. Számára a panasz benyújtása van feltételül előírva, ami kötelezettségét ellentmondásosan fogalmaznak a jogszabályok. Márpedig a Be. és Bv. tv. értelmében és a bírói

gyakorlat alapján a kétséges és nem egyértelmű rendelkezéseket nem lehet terhére negatívan értékelni a terheltre jelen esetben a fogvatartottra.

A bíróság további indoklása, hogy panaszom kártalanításra vonatkozik véleményük szerint, márpedig a 2016. évi CX tv. egyértelműen fogalmaz, amikor a – preventív – panasz lehetőségét a sérelem kompenzálására csak anyagi, tehát kifizetési kártalanításban fogalmazza meg. Más lehetősége nincsen a Bv.-nek, Államnak, bíróságnak csak anyagi kompenzálás áll rendelkezésre tehát a kifizetés. Más fajta kompenzálás a jogszabály értelmében nem elfogadott és nem is lenne arányos a sérelemmel. Vagyis a bíróságnak a Bv. jövőbeli felelősségét kellene szankcionálnia, hiszen a panasz a jövőbeli változtatás felhívása a célja érvelésük szerint, amiről a Bv.-nek tudomása van ennek külön felhívása nélkül is – ezért is kezdtek bele a felújításokba. A Bv. bírónak tehát nincs mérlegelési joga, hogy a kétséget kizáró múltbeli sérelmeket anyagi kompenzálásként kifizetésre kötelezze az államot (Budapest Környéki Törvényszék 1.Bpkf.364/2019 többek között.).

A Fővárosi Törvényszék 17.P.23.403/2017 és újraindított folytatása a 17.P.21.326/2018 mégis úgy fogalmazott, hogy a sérelemért nem az állam a felelős, ami ellent mond a 2016. évi CX tv.-ben foglaltaknak.

A 2017.01.01. előtti sérelmekért 2017.12.31.-ig kellett nyilatkozni és panasszal élni, amit megtettem tehát a bíróság több indoklása is téves, hogy nem találja indokoltnak a korábbi fogvatartások kártalanítással való kompenzálását. A jogszabály visszamenőlegességet ír elő. A kényszerintézkedés nem szűnt meg csak enyhébb lett attól függetlenül továbbra is kényszerintézkedés hatálya alatt voltam 2014.-2016. között is, amiben a jogszabály úgy fogalmaz, amennyiben jogvesztő határidő előtt nyújtom be jogosultnak tekint a kompenzálásra, ami 2017.12.31.-i határidőt nevesít. Ez szintén kimerítésre került.

A bíróság tévesen értelmezi a 30 napos megszakítást, mivel a jogszabály egybefüggő időszakot ír elő s nem eseti 1-1 alkalmakat, hanem folyamatos 30 napnál tovább tartó tehát 31 napnál tovább biztosított körülményt és az új panaszt csak ezen időtartam fenntartása esetére írja elő. Ennek ellenére kötelező elvárásnak írja elő a 3 havonta új panasz beadását akkor is amennyiben erre jogszabályi előírás nincsen, sőt az konkrétan ellentétesen fogalmaz, mint a bírói gyakorlat nevesíti az iratokban.

A Bv. tv. 24. §, 50. § értelmében bv. bíró csak a fogvatartott javára változtathatja meg a bv döntését. Azáltal hogy a bíróság (bv. bíró, titkár) a bv. által megalapozott panaszomat negatív irányba megváltoztatta jogsértően és tisztességtelenül járt el, mivel egyértelműen az eljárási jogszabály előírását vette semmibe, ezzel joghátrányt okozva.

A 2015 előtti esetekre a 6/1996 (VII. 12.) IM rendelet az azutánira a 16/2014 (XII. 19.) IM rendelet az irányadó a befogadási kényszerre és körülmények biztosítására, ami előírja a minimum biztosított négyzetmétert/mozgásteret, és légköbmétert, valamint az egyéb ellátások és körülmények biztosítását, mint az ételmezés, egészségügyi (eü.) ellátás stb. Viszont ezeket is semmibe vette a bv., a fellelhető indoklások alapján azért mert azok csak irányadó jellegűek. Márpedig a bírói gyakorlat egyértelműen fogalmaz, hogy a bv. intézményre kötelezettséget ír elő akár jogszabály akár rendeleti szinten van megfogalmazva.

A 2016. évi CX. tv. is előírja, hogy a kártalanítási eljárás 6 szempontra osztható ebből az utolsó az egyéb körülmények is beleszámítanak az alapvető elhelyezési körülményekbe nem csak a négyzetméter/mozgástér, márpedig a fenti rendeletekben foglaltak hiánya igen is előírja. Az által hogy a

bíróság csak a négyzetmétert vizsgálja jogszerűtlen. Hiszen amennyiben a férőhely megvolt a légköbméter nem valósult meg vagy az elszigetelt illemhely és külön szellőzése nem volt biztosított. A normaszöveg egyértelműen példálózó jelleggel említi az alapkörülményeket és mérlegelés körébe vonja, hogy mi számít még bele vagyis azokat szintén érdemben kell vizsgálnia, nem pedig konkrét irányelvként hogy csak az ott felsoroltakat kell vizsgálnia s az egyik megléte nélkül a többi sem érvényesíthető. Ahogy azt sem ellenőrizte semmilyen hiteles forrásból, hogy a világítás, fűtés, víznyomás és hőmérséklete az előírásoknak megfelelő volt e s azokat milyen gyakran panaszolták vagy javították/karbantartották a karbantartási és munkanaplók (szolgálati jegyek) alapján.

Az 1993. évi XXXI tv. és EJEE 3. cikkelyei rögzítik az embertelen bánásmód és kínzás tilalmát, amihez a jogérvényesítés is beletartozik valamint a Mandela rendeletek is, úgymint az élelmezés és eü. ellátás. Ezek sem voltak megfelelően biztosítva és nem is vizsgálták, márpedig az IM rendeletek értelmében ezek olyan szükséges feltételek, amit az intézményeknek (Bv.) biztosítani kötelesek a nélkül a befogadás sem valósulhat meg – mivel köteleességeket vállal rá. Márpedig az élelmeztetési problémákra több tucat panaszt nyújtottam be és volt, hogy ételt sem biztosított az intézmény napokig. Az intézmény házirendje a zárka tisztaságához és higiéniahoz a fogvatartott magatartására bízta, de megköveteli annak meglétét, viszont ahhoz eszközöket nem biztosít. Ezek mind olyan egyéb körülmények, amit az IM rendeletek értelmében a Bv. Intézményeinek biztosítaniuk kell ez által az alapvető elhelyezési körülményekhez tartoznak. Hiszen a Bv. tv. értelmében nem csak befogadnia kell és őriznie a fogvatartottat, hanem testi és szellemi, mentális képességeit úgy megőrizni, ahogy az intézménybe bekerült. Ezeket a Bv. bíró mégsem vizsgálja, kategorikusan elzárkózik tőlük.

A Balassagyarmati Törvényszék több végzése is ellentétesen rendelkezik, mint az én ügyemben hozott végzés, - a 3.Bpkf.185/2019/2., vagy a 33.Bv.359/2019, 5.Bpkf.400/2019/4., vagy 3.Bpkf.41/2020 végzések is – ugyan azon bíróság más döntései kártalanításban. Az uniós és magyar bírói gyakorlat szerint a minimális kötelezettségek teljesítésének elmulasztása is méltatlan és embertelen magatartás. A Bv. tudatában volt és tisztában a körülményeivel mégsem tett meg semmit annak eredményeként, hogy megfelelő körülményeket biztosítsa még a panaszok mellett sem. A Törvényszék jelen döntéseivel ezáltal a bíróság sem tette meg azon minimum elvárásokat amik szükségesek lettek volna a jogszerűség kikényszerítésére, amivel a tisztességes eljárást a törvény és bíróság előtt, továbbá egészséges környezethez való jogaimat ezáltal emberi méltóságomat sértették meg, mivel kérelmeimet, észrevételeimet semmibe véve a jogorvoslati lehetőségeimet érdemben nem tisztázták.

Alapvető alkotmányjogi jelentőségű és kirívóan – többszörösen és visszaható jelleggel – jogsértő a bíróság végzése. Több Alaptörvényben megfogalmazott alapelvekből következethető és levonható aspektusban és összefüggésében is, mint független és tisztességes eljárás (B cikk (1), G cikk (2), T cikk (1-3), XXIV. cikk, XXV. cikk, XXVIII. cikk, 25.-28. cikkek) a hatóságok (bíróság) előtt védelmezve jogszabályban rögzített jogaim s azokban annak megfelelően érvényesíteni ami mindekre (bíróságra is) kötelező érvényű (R. cikk (1-4), I.-V. cikkek, XV. cikk, XXIV.-XXVIII cikkek, 25.-28. cikkek), amiben nem szenvedhet jogtalan megkülönböztetést semmilyen formában sem (XV. cikk), mivel elidegeníthetetlen s sérthetetlen jogaim veszi semmibe, mint az emberi élethez való méltósága és ahhoz való környezet (I.-III. cikkek, XX.-XXII. cikkek). Ehhez nemzetközi köteleességek is társulnak ami az E. cikk (2-3) és Q. cikk (2-3) rögzíti a fenti hivatkozásokban is foglaltak.

A bíróság egyértelműen a hatalommegosztás (C. cikk (1) és R. cikk (1-4) pontjait is megsértette, amiből következik a B. cikk (1) és R. (1-4.) és T. cikk (1-3) sérelme is mivel a hatalom megosztó gyakorlását egy kézbe vette és a bv. illetékességéből kivette az irányítást, valamint a jogszabályi alárendeltségét is semmibe vette azáltal, hogy a bv.-re háruló feladatokat, a panasz megalapozottságát a bíróságok bírálják el, továbbá állami és politikai kényszernek felelt meg, hogy olyan elvárást teljesített, ami a hatályos jogszabályokkal ellentétes. Így a kártalanítást nem bírálva el azon köztudomású ténynek engedve, hogy az állam elhatárolódik a saját maga alkotott helyzettől ezért a kifizetések, mint múltbeli kompenzálást ellehetetleníti és megvonta, hogy senkinek se fizessenek.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) A 2011. évi Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

C) cikk (1) A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

E) cikk (2) Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján - az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig - az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja. Az e bekezdés szerinti hatáskörgyakorlásnak összhangban kell állnia az Alaptörvényben foglalt alapvető jogokkal és szabadságokkal, továbbá nem korlátozhatja Magyarország területi egységére, népességére, államformájára és állami berendezkedésére vonatkozó elidegeníthetetlen rendelkezési jogát.

(3) Az Európai Unió joga - a (2) bekezdés keretei között - megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt.

(4) A (2) bekezdés szerinti nemzetközi szerződés kötelező hatályának elismerésére adott felhatalmazáshoz az országgyűlési képviselők kétharmadának szavazata szükséges

G) cikk (2) Magyarország védelmezi állampolgárait.

Q) cikk (2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

R) cikk (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

(4) Magyarország alkotmányos önazonosságának és keresztény kultúrájának védelme az állam minden szervének kötelessége.

T) cikk (1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.

Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.

(2) Jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Jogszabály továbbá a Honvédelmi Tanács rendkívüli állapot idején és a köztársasági elnök szükségállapot idején kiadott rendelete.

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

I. cikk (1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

III. cikk (1) Senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgátságban tartani. Tilos az emberkereskedelem.

IV. cikk (1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

(2) Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.

(3) A bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül szabadon kell bocsátani, vagy bíróság elé kell állítani. A bíróság köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indokolással ellátott határozatban szabadságra helyezéséről vagy letartóztatásáról haladéktalanul dönten.

(4) Akinek szabadságát alaptalanul vagy törvénytelenül korlátozták, kárának megtérítésére jogosult.

V. cikk Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.

XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XX. cikk (1) Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.

XXI. cikk (1) Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez.

XXII. cikk (2) Az emberhez méltó lakhatás feltételeinek a megteremtését, továbbá a közterület közcélú használatának védelmét az állam és a helyi önkormányzatok azzal is segítik, hogy törekszenek valamennyi hajlék nélkül élő személy számára szállást biztosítani.

XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

XXV. cikk Mindenkinek joga van ahhoz, hogy egyedül vagy másokkal együtt, írásban kérelemmel, panasszal vagy javaslattal forduljon bármely közhatalmat gyakorló szervhez.

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(6) A jogorvoslat törvényben meghatározott rendkívüli esetei kivételével senki nem vonható büntetőeljárás alá, és nem ítéltető el olyan bűncselekményért, amely miatt Magyarországon vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más államban törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

25. cikk (1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el.

26. cikk (1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

b) A megsemmisíteni kért bírósági határozat, végzés alaptörvény-ellenességének indokolása

Hivatkozom az alábbi Alkotmánybírósági gyakorlatokra:

3335/2019. (XII. 6.) AB határozat I. Az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságokat terhelő értelmezési kötelezettségből következik, hogy büntetés-végrehajtási ügyben eljáró bíróságnak, amikor arról kell döntenie, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben fennáll-e a res iudicata – mint eljárási akadály –, a Bvtv. rendelkezéseit az Alaptörvényből következő bírósághoz forduláshoz való jogával összhangban kell értelmeznie. II. Amikor a büntetés-végrehajtási bíró azért utasítja el az alapjogsértő fogvatartási körülmények miatti kártalanításra irányuló kérelmet, mert nem az előírt formátumban nyújtották be, ez a döntés nem minősül érdemi, res iudicata tulajdonsággal rendelkező döntésnek, hiszen ebben az esetben is

arról van szó, hogy egy formai feltétel fennállásnak a hiányában a büntetés-végrehajtási bíró nem bocsátkozik a kérelem érdemi vizsgálatába [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek., 28. cikk, Abtv. 27. §]

21/2019. (VI. 26.) AB határozat I. A bírói függetlenség nem terjed ki a jogszabályok megváltoztatására, ezért jogszabályt a bíróság nem egészíthet ki. [Alaptörvény IX. cikk (1) bek., XXVIII. cikk (1) és (7) bek.]

20/2019. (VI. 26.) AB határozat Nem lehet a terheltre róni a hatóságok, bíróságok mulasztásának vagy a hatóságok, bíróságok által elkövetett hibáknak a következményeit, vagyis az eljárás megismétlését. [Alaptörvény B) cikk (1) bek.; 2017. évi XC. tv.]

5/2019. (III. 11.) AB határozat I. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése nemcsak alapvető jogként rögzíti a hatósági eljárások tisztességes intézéséhez való jogot, hanem alkotmányos kötelezettségként fogalmazza meg a döntések – törvényben meghatározottak szerinti – indokolással való ellátását is. [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bek.]

3375/2019. (XII. 19.) AB határozat A visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát sérti az a jogértelmezés, mely az alapjogsértő fogvatartási körülmények miatti kártalanítással kapcsolatos bírói döntés során az átmeneti rendelkezéseket figyelmen kívül hagyva – a Bvtv. 10. § (4) bekezdésének alkalmazásával – olyan körülményt értékel az indítványozó terhére, amelynek 2017. január 1. napját megelőzően még nem létező jogszabályi kötelezettségként a fogva tartott nem ismerhetett, annak eleget nem tehetett [Alaptörvény B) cikk (1) bek.,]

3154/2019. (VII. 3.) AB határozat Alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti kártalanítási eljárás során a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát sérti a bíróságok azon jogértelmezése, amely még nem létező jogszabályi kötelezettség megkövetelésével, azaz az elbírált időszakban még nem hatályos jogszabály alkalmazásával dönt az elítélt számára hátrányosan a kártalanítási igényről. [Alaptörvény B) cikk (1) bek., XXIV. cikk (1) bek., XXVIII. cikk (1) bek.; Abtv. 27. §]

3168/2019. (VII. 10.) AB határozat A bírói gyakorlatra történő hivatkozás sem járhat azzal a következménnyel, hogy az arra alapított bírósági határozat ellentétes legyen az Alaptörvény rendelkezéseivel, valamint az Alkotmánybíróság – mint az Alaptörvény egyetlen autentikus értelmezője – határozatával. [Alaptörvény XV. cikk (1) bek., XXVIII. cikk (4), (5), (6) és (7) bek., B) cikk (1) bek.; 1978. évi IV. tv.; 2012. évi C. tv.; Abtv. 25. §]

22/2019. (VII. 5.) AB határozat I. A történeti alkotmányunk vívmánya az az elvi megkülönböztetés, amely az ítélkező tevékenységet elválasztotta a bíróságokra mint szervezetekre irányuló külső igazgatástól. II. A bírósági szervezet függetlensége nem korlátlan, a bírósági szervezet az állam része, a bíróságok létesítése és fenntartása az állam feladata, vagyis a bíróságok működéséhez szükséges más hatalmi ágakkal való együttműködés (ide tartozik a szervezet létrehozása és a működés feltételeinek biztosítása).

4/2019. (III. 7.) AB határozat II. Az egészséges környezethez való jog, valamint az elővigyázatosság és a megelőzés elve, megerősítve a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való joggal, azt az objektív követelményt támasztja a törvényalkotóval szemben, hogy kifejezett rendelkezésekkel szabályozza, miként szükséges megjeleníteni a hatósági döntés rendelkező részében a környezeti elem, természeti érték megóvására vonatkozó megállapítást.

2/2019. (III. 7.) AB határozat I. Az Alaptörvény R) cikk (1) bekezdése alapján az uniós jog magyarországi alkalmazhatóságának alapja az Alaptörvény E) cikke. II. Az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése alapján az Alaptörvény autentikus értelmezője az Alkotmánybíróság. Az Alkotmánybíróság értelmezését a más szerv által adott értelmezés nem ronthatja le, azt mindenkinek tiszteletben kell tartania.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény értelmezése során tekintettel van az európai uniós tagsággal együtt járó, valamint a Magyarországot nemzetközi szerződés alapján terhelő kötelezettségekre. III. A menedékjog megadása nem tekinthető a magyar állam alkotmányos kötelezettségének olyan nem magyar állampolgárral szemben, aki Magyarország területére olyan országon keresztül érkezett, ahol üldöztetésnek vagy üldöztetés közvetlen veszélyének nem volt kitéve, azonban a menedékjogot az Országgyűlés az általa meghatározott anyagi és eljárásjogi szabályok mentén az ilyen személyek számára is biztosíthatja. [Alaptörvény E) cikk, XIV. cikk (4) bek., 24. cikk (1) bek.]

23/2018. (XII. 28.) AB határozat I. Sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot és ezért alaptörvény-ellenes az a bírósági mérlegelés, amely a jogszabály céljának vizsgálatát teljes mértékben és kifejezetten kizárja. [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek., 28. cikk; Abtv. 27. §; Kúria Kfv.I.35.676/2017/10. sz. ítélete]

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészére kell értelmezni (13/2013 (VI. 7.) AB határozat), mint a fair trial egész körülményeinek figyelembevételével lehet csupán azt megállapítani (6/1998 (III. 11.) AB határozat). Alkotmányos igény hogy a perbe vitt dolgokat a bíróság érdemben tisztázza és döntsön róluk ezáltal hatékony bírói védelmet biztosítson a bírósághoz való fordulással aminek ki kell merítenie a tisztességes eljárás követelményeit. Az eljárásban részt vevők nem lehetnek csupán tárgyai az eljárásnak ezáltal elszenvedői, hogy a bíróság csak véleményt fogalmaz meg.

A bírói függetlenség biztosítója a törvényi alávetettség, a bíróságnak a határozatát a jogszabályoknak megfelelően kell meghoznia. Amennyiben ezek alól mentesíti magát, akkor a függetlenség alapjai alól vonja ki magát, ezáltal visszaél függetlenségével és a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozza önkényesen, ami nem fér össze a jogállamiság alapelveivel (3/2015 (II.2.) AB határozat [18] indoklása és 13/2016 (VII. 18.) AB határozat [30] indoklása, 28/2013 (X. 9.) AB határozat [29] indoklása).

A bírósági döntésekkel szemben a minimális elvárás, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja és ennek értékeléséről számot is adjon (7/2013 (III. 1.) AB határozat [34] indoklás).

32/2014 (XI. 3.) AB határozat kvázi megreformálta a bv. és megalázó bánásmódok kezelését, de érdemi változtatást az objektív körülmények miatt nem hozott, de ettől függetlenül a sérelem tényét azon felül jogosságát és az így keletkező sérelem kompenzálását nem vitatja el.

Korlátok nélküli bírósághoz fordulás joggyakorlása (33/2013 (XI. 22.) AB határozat, 3335/2019 (XII. 6.) AB határozat, 3087/2020 (IV. 23.) AB határozat). A bíróság – folyamatosan – olyan korláto(ka)tt támasztott amivel érdemben az érdemi eljárás alól kimentette magát, ezzel a jogérvényesítési igényemet semmibe vette valamint a bíróságra kötelező formai és eljárásrendi elemeit is.

A pacta sunt servanda elvből kifolyólag a nemzetközi joggyakorlatot követnie kell a bíróságoknak. (1718/B/2010 AB határozat, 36/2013 (XII. 5.) AB határozat)

Felhívom a figyelmet az AB két korábbi határozatára ahol az alap jogsértés ugyan az, mint az ügyemben, miszerint a bíróságok tévesen és alaptörvény ellenesen ítélt dolognak tulajdonították az érdemi vizsgálat nélküli eljárást, ezzel szükségtelenül akadályozták az érdemi elbírálást (3335/2019 (XII. 6.) AB határozat [39][43 indoklás] és 3087/2020 (IV. 23.) AB határozat [57][58][63] indoklások. Ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés sérelmét állapítja meg – ugyan azon Balassagyarmati Törvényszék eljárásai –

tisztességes törvény előtti bírósághoz való forduláshoz való jogomat sértette meg a bíróság jelen ügyben is, amire az AB „állandó gyakorlat”-ként hivatkozott.

A fogvatartás nem sértheti a fogvatartott méltóságát és egyéb jogait, erre garanciát biztosít az állam, ezek olyan abszolút jogok, ami a végrehajtás során nem sérülhetnek, hiszen ilyen az ember lényegi minőségében való bánásmód elszenvédésére nem lehet ítélni senkit. Az állam ezáltal végrehajtó intézménye a bv. kötelessége biztosítani a körülményeket, de ezt nem tette meg és elő sem mozdította annak lehetőségét, hogy ez változzon a preventív eszközök használata során sem, ezt súlyosbítja, hogy az előírt kompenzációtól is megfoszt ezáltal a bíróság.

Alaptörvény Q cikk (EJEE 3., 5., 13. cikk és EU Alapjogi Charta 4., 6. cikk, Büntetés Megelőzési Bizottság CPT., EU-ról szolo szerződés) szerzet jogok elvételének tilalma, mint visszaható jogalkotás, hiszen a 2016. évi CX tv. egyértelműen fogalmaz, hogy a körülményekért az állam felelőséget vállal, amit az Alaptörvény is biztosít mint emberi méltóság és megfelelő büntetés. Viszont ezen szerzett jogtól foszt meg paradoxon a bíróság hiszen hiába kvázi alanyi joggal ruházta fel a bv. viszonyokban töltött nem megfelelő körülmények által elszenvedett sérelmet a fogvatartottnak azt az okiratok és bizonyítékok birtokában és tudatában – de annak vizsgálata nélkül – maraszt el (515/B/1997. AB határozat, ABH 1998, 976, 977., 3244/2014. (X. 3.) AB határozat, 3078/2017. (IV. 28.) AB határozat).

Európai Unióról szolo szerződés 1A, cikk, 8B. Cikk miszerint az intézmények a polgároknak a megfelelő eszközökkel biztosítják az uniós szerződésekben vállaltakat. Mint méltóság és véleményalkotás, s ezek megvitatása.

Alaptörvényben rögzített törvényes bírósághoz való jogomtól fosztott meg a Törvényszék kétszeresen is miszerint az érdemi vizsgálat nélkül elutasító határozatra nem lehet ítélt dolgot alapítani (keletkeztetni 2017. évi XC tv. Be.), ezt erősíti meg a Budapest Környéki Törvényszék 1.Bpkf.396/2019/8. számú végzése mely új eljárásra kötelezte a kártalanítási eljárásomat – melyre jelen végzések születtek – hogy a korábbi időszakokat is vizsgálni kell érdemben. A bíróság- most is - érdemi vizsgálatot nem folytatott le, az előző Törvényszék kifejezett utasítására sem és jelen határozatában sem tett érdemi vizsgálatokat az ügyben ezzel eljárási akadályt létrehozva. (Hivatkozom a 3335/2019 (XII. 6.) Ab határozatára.) A 2011. évi CLXI tv. Bszi. lapján a bíróság végzése mindenkire kötelező, ezáltal az új eljárásra kötelezett vizsgálóra is, viszont az új illetékességű bv. bíró és azt helyben hagyó Balassagyarmati Törvényszék sem vette figyelembe eljárásánál, amiben szintén érdemi vizsgálat nélkül döntött, ahogy arra sem tért ki mely panaszaimat s miért nem tartja panasznak, vagy azokra miért nem kért kiegészítést, iratpótlást.

A Törvényszék mind első és másodfok túlterjeszkedett hivatali kötelességein és törvényi szabályozásian, amivel eljárásában kategorikusan elzárkózik a kártalanítástól, amit a Magyar Országgyűlés fogadott el bármilyen kényszer nélkül, a körülmények miatti sérelem kompenzálására való kifizetéseket a kormány saját maga alkotta meg és választotta meg törvénybe foglalva ezzel felruházva és elismerve a felelőséget és helyzetet. A bíróságok nem utasíthatók, de mégis az EJEB pilot eljárása – ami nem írt elő kötelezettséget a sérelmek és körülmények anyagi kompenzálására azt az állam önkényesen vállalta - utáni türelmi időszak lejártá utána a bírói gyakorlat gyökeresen megváltozott, mondhatni „Pál-fordulatot” vett és az addigi gyakorlattal ellentétesen a kifizetések teljes elzárkózását és elutasítását vezette be. Mindezt az után, hogy a Magyar kormány Miniszterelnöke és Igazságügy minisztere bejelentették sajtó információ útján, hogy a kifizetéseket meg kell szüntetni – amit ők maguk vezettek be önkényesen, hiszen a pilot eljárás és EJEB ilyen konkrét kötelezettséget nem támasztott felénk – és meg kell akadályozni, hogy a fogvatartottak a körülmények miatt pénzbeli kompenzálást kapjanak. Ezen összefüggés a bírói függetlenséget kérdőjelezi meg, ezáltal a tisztességes eljárást a jogos igény érvényesítéséhez a szabad és független törvény előtti bírósági

eljárást teszi kétségesse. A Bv. viszonyok köztudomású ténye, amire megszületett a kompenzálást létrehozó jogszabály, ami explicit módon kifejezésre juttatja, hogy az állam felelőssége és tudomása alapján a körülmények nem megfelelőek ezért az emberi méltóság és kínzás, embertelen bánásmód 1993. évi XXXI. tv. ratifikált egyezménye ként, majd a 2004. évi EU. csatlakozásaként nemzetközi jogot sértett hosszú időn keresztül, amit az új 2012. évi Btk. kiemelkedően súlyos rendelkezéseivel az ítélkezési gyakorlat miatt még tovább súlyosbított az Állam, hogy minnél több embert, minnél hosszabb időre kell letöltendő szabadságvesztésre ítélnie megfosztva a bírói mérlegeléstől a bírákat. Ezzel nem voltak arányban a bv. férőhelyei. Ez által exponenciálisan megnöttek a bv. leterheltségei és férőhelyei. Köztudomású tény, hogy ez 2013. évben kiemelkedően magas volt és több bv. is üzemelt 210% telítettséggel, míg jelenleg is 130%-180%-os túlszűfoltóságok vannak. Nemzetközi normáknak megfelelően az Országgyűlésnek nem volt más választása, mint kontrolálni és megoldani ezen helyzetet, amit a múltbeli sérelmekért pénzbeli kompenzációt írt elő jogszabályban (2016. évi CX. tv.). Ebben mérlegelést csak a körülmények és időtávlat tekintetében írt elő. Az elszigetelt illemhely és hozzá tartozó szellőzők kiépítése csak 2017 végén indult el. Addig voltam olyan zárkán, elhelyezésben ahol 2018.-ban is még nem történt meg ezek leválasztása érdemben. A jövőbeliekért pedig új férőhelyek kialakítását tervezte meg, amit 2020 végén kezdett meg. Ezáltal a bíróságnak nem adott választási lehetőséget a sérelmek tekintetében s mikéntjének elbírálására csak előzetes panasz jelzését, ami teljesítve is lett. A bíróságnak a bv. szerv döntését nem áll módjában felülrni és vizsgálni sem. A jogszabály alapján csak annak idejét van módja vizsgálni, hogy az meddig tarthatott fenn és mely kritériumokat érinti az alapvető körülményekből, mint rovarok, négyzetméter, köbméter, illemhely, fűtés valamint az egyéb sérelmek. Ennek hiányában az Alaptörvényben rögzített kritériumokat nem tartott be és nem vizsgált a bíróság, amivel olyan végzést hozott, amellyel jogtalan hátrányba kényszerített kétszeresen is. Hiszen kényszerhelyzetből adódóan a Bv. és a bíróság nem tett meg mindent, hogy a jogi lehetőségek és előírások tudomásával bírjak, amivel érdemi védekezést és kérelmet alapoznak meg. Többször panaszoltam is, hogy a megfelelő jogi tudást, adatbázisokat és jogszabályokat nem tudom megtekinteni, nem áll rendelkezésére a bv.-nek vagy azok kifizetését követelte meg a bv. részemről. Ezáltal a bíróság a jogorvoslathoz, érdemi fellebbezéshez való jogomtól zárt el, amivel megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogaimat, amivel nemzetközi/unios jogokat is sértett. Ezáltal személyiségi és emberi méltóságomtól fosztott meg, hogy a kész tényeket és megalapozott hatósági igazolásokat nem vette figyelembe, nem is járt utána és ellenőrizte őket hitelt érdemlően. Ezzel pedig alapvető jogaimat sértette meg, hogy a fellebbezésben támad és előző Törvényszéki utasításokat figyelmen kívül hagyva túlterjeszkedett az ügy formai és tartalmi valamint jogkereteinek kötelezettségein.

Ezekén túlmenően a bv. bírák és a Törvényszékek nem adtak semmilyen tájékoztatást, hogy hol tartanak a kivizsgálásban s arra mennyi idő áll rendelkezésre, hogy újabb kiegészítéseket terjesszek elő vagy hiánypótlásokat csatoljak, megalapozásul, ahogy illetékességi kérdésekben sem volt folyamatos a dokumentumok célba juttatása. Ezáltal előfordult, illetékességi vita valamint az új illetékesség nem tudta megállapítani jogosultságát az ügyben, mert az iratokat nem kapta meg. Ezzel is indokolatlanul és megmagyarázhatatlanul elhúzva az eljárást.

Az eljárás elhúzódásaként és illetékességi viták folyamányaként a 2016. évi CX. tv. előtti időszakra visszamenőlegességi és visszaható rendelkezések miatt, majd utáni időszakra szintén az új visszaható rendelkezések miatt sem kaphattam jogerős érdemi választ 2020 utáni időszakban is újabb eljárási rend kialakulása miatt újból visszaható rendelkezések miatt nem érvényesíthettem a jogszabályi kötelezettségeimet a kártalanításra, ami megszüntette a panasz kötelezettségét. Ezáltal a bíróság az idő múlásával olyan új

joggyakorlatokat alkalmazott folyamatosan, amivel visszahatóan felülbírált a jogszabályi rendelkezéseket és azok értelmezését, amik viszont csak egyszer változtak érdemben mégpedig a panasz megkövetelésének törlésével.

Ezáltal a bíróság olyan követelményeket támasztott, amire kihatással nem lehettem és ellenőrizni sem tudtam – mint pl.: a fogvatartott kötelessége a sérelmes körülmények ellen tenni – hiszen a bv. belső hierarchiája által a fogvatartottnak azt kell tennie amit az előjárók utasításba adnak neki azokat nem kérdőjelezheti meg. Ezáltal nincs is választási lehetősége, még akkor sem amennyiben panasszal él. Ráadásul a 2017.01.01.- előtti időszakban is hiába élt panasszal akkor sem történt semmi, ahogy ezen időszak után sem volt érdemi változás a körülményeket tekintve. Legfeljebb azok rosszabbak lettek. Az elhelyezési kimutatások is jól mutatják, hogy több esetben kisebb helyre kerültem még a felújítások után is hiába lett megteve a panasz szóban és írásban valamint magatartással, hogy nem foglaltam el a kirendelt helyiséget.

A szabadság vesztes büntetése által bizonyos jogok megszűntek ill. szünetelésre kerültek viszont az alapvető emberi és méltósági jogok nem tartoznak ezen kivételek alá amit több jogszabály és nemzetközi jog is elismer. Ebben a bíróság nem tett meg mindent a kellő elvárással, hogy tisztázza az esetet és jogszabályi alárendeltségeivel élve tisztázza a helyzetet, amivel az emberi méltóságot és tisztességes eljárást, amivel elidegeníthetetlen jogait korlátozta tovább amire semmilyen más bírói döntés vagy végzés nem kötelezett elviselésére. A szabad mozgás megválasztásában korlátozott jogszerűen a bíróság büntető ügy keretében nem az emberi méltóság és annak körülményeinek megvonásáról. Ez által a bíróság – bv. bíró és Törvényszék – nem legitim módon határozott, amikor a tények ismeretében és a keletkező iratanyagok ellenőrzése nélkül, de az előírt feltételek mellett kötelezett az ismert sérelmek elviselésére, amiről megállapítást nyert legitim módon, hogy azok sértik az emberi méltóságot és elidegeníthetetlen jogokat, amik hosszú távon kimerítik a kínzás és embertelen bánásmód fogalmait. Azzal, hogy ez folyamatosan és folytonosan fennállt hosszú időn át – minden elhelyezésnél és bv. intézményben - és a bíróság nem vizsgálta annak ellenére, hogy a törvényi előírásoknak megfelelően igazoltan annak feltételei fennálltak, közreműködött benne, hogy ezen jogsértéseket szubjektív módon értékelje s ezzel többszörös büntetésnek tegyen ki. Ezzel a jogképességemet vette semmibe, hogy bár a jogszabály jogos igényt formál meg a sérelemre és körülményekre, de azt a bíróság semmilyen esetben nem volt hajlandó érdemben vagy bármilyen más módon vizsgálni. Pedig az azt előidéző és tudomássávvá rendező intézmény és állam is elismerte, hogy nem csak jogosult vagyok rá most már – mert addig nem volt ilyen lehetőség- de igazolta is annak jogosultságát. A körülményekből adódóan volt, ami személyes biztonságomat is sértette, amit szintén nem vizsgált és ellenőrzött hitelt érdemlően a bíróság, pedig az elhelyezésnek olyannak kell lennie, ami nem veszélyezteti a fogvatartott testi és szellemi képességeit, mint életveszélyes megbontott elektromos kábelek, törött üvegek, porcelán-kerámiák (mosdótál, wc) amiket az ügyészség is több esetben kifogásolt. Ez alól nem kivétel a másokkal való összezárttság veszélye sem.

Ezzel a Kúria által elfogadott és közétett Bv. bírói gyakorlatokról szolo 8. számú összefoglaló véleményét(16. oldal) is semmibe vette, ami irányadó jellegű a kialakult gyakorlatról.

A jogállamiságból és jogelvekből kifolyólag a tisztességes eljárásnak objektívnek és pártatlannak ezáltal függetlennek kell lennie amiből következik, hogy a jogrendszer kiszámíthatóvá válik amiben a jogalanyisággal rendelkező - jelen esetben volt fogvatartott – jogképes személy jogi hátrányban nem részesülhet mivel világos és egyértelmű jogi előírásokkal szabályozza a normatív elvárásokat vagy azok tiltását. Ebből kifolyólag önkénytől mentesen érvényesülhetnek az érdekek és jogszabályok. Ez alól nem

jelenthet kivételt a visszásságos és ellentmondás rendelkezés sem, mivel azokat hátrányosan nem lehet alkalmazni, ahogy a jogszabályi értelmezéseken sem lehet túlterjeszkedni vagy azokat átértelmezni, ezáltal új jelentéssel felruházni. Sem olyan jogalapot sikerrel érvényesíteni, amit jogszabály nem rendez vagy korábban nem írt elő. A bíróság jelen állásfoglalásával, mivel másról nem lehet beszélni amennyiben a jogszabály normakontroljából és normatexturájából adódóan azokat nem a céljának megfelelően értelmezte és alkalmazta, ezáltal szubsztantív döntést hozott, ami teljes mértékben ambivalens álláspontot eredményezett. Ezáltal a jogképes és jogalannyal rendelkező személy joggyakorlását és ezáltal jogszolgáltatási igényét semmibe vette, ami a jogállamiságot sérti és az egyedi ügy körülményeinek mérlegelését zárja ki a jogorvoslati lehetőségeiből. Ebből kifolyólag a jogállamiság deklaráltságát sértette a bíróság végzésével, ami alkotmányjogi tétel ezáltal alaptörvény ellenességet hoz létre, mivel nem felel meg a jogbiztonság követelményének. Ez pedig az alkotmányjogi kifogás gyakorlata alapján önmagában is kifejez alkotmányellenességet (9/1998 (I. 30.) Ab határozat). Az államnak kötelessége biztosítani, hogy a jog egésze és részterületei világosan, egyértelműen, működésüket tekintve kiszámíthatónak és előreláthatóak legyenek (2/1992 (I. 30) Ab határozat). Ennek felelőssége nyilvánvalóan a jogalkotóé, de nem zárható ki belőle a jogalkalmazó ezáltal a bíróság felelőssége sem. Márpedig a bíróságra becsatolt iratok egyértelműen jegyzik és a bíróság sem tagadta, hogy a panaszt és ezáltal a körülményeket a bv. elismerte azokkal tisztában volt ezáltal megalapozottnak tekintette. A panasz formai okát kérdőjelezte meg a bíróság, ami panasz formai elvárására semmit sem jelölt meg egy jogszabály sem, hogy minek kell szerepelnie benne konkrétan. A jogszabályi kereteknek megfelelően lett beadva a panasz, de ezen nem változtat az a tény sem, amennyiben a panasz formai elemei nem feleltek meg, de tartalmi elemei igen ezért azt a bv. mégis a ként tekintette, hiszen tisztában volt a körülményekkel ezért eleve nem is volt más választása, mint elismernie a felelősségét és a panasz jogosságát.

A bíróság nem várhatja el semmilyen körülmények között sem, hogy a kényszerhelyzetben lévő személy bármilyen módon is tegyen aktívan azért, hogy körülményei megváltozzanak, hiszen az a bv. tv. értelmében lázadás lenne. Az rajta kívül álló felelősség. Azt maximum írásban, vagy személyesen szóban tudja előadni, ami kétséget kizáróan megtörtént és el nem vitatható módon. E ként a jogszabályi kötelezettségeimet teljesítettem és teljes mértékben kimerítettem.

A bíróság indoklásában kifejti, hogy döntését nem befolyásolja a kialakult bírói joggyakorlat, ami által eltérhet más bíróságok és saját bírósága gyakorlatától, ami kétséges és kiszámíthatatlan joggyakorláshoz vezet, ezáltal sérti a jogbiztonságba vetett hitet és kiszámítható joggyakorlást. Ezáltal ugyan azon jogszabályra és sérelemre teljesen eltérő döntés születet ahol megegyező körülményekre és időpontokra hol elfogadja a bíróság a panaszt, hol elutasítja azt ugyan azon esetre.

A bíróság jogértelmezése több ponton is téves és ellentétes a jogszabályi normaszövegekkel és a jogszabály indoklásaival valamint a keletkezet hiteles dokumentumokkal, amit a bv. intézmények csatoltak – ami által iratellenesek a megállapításai – ezáltal azokat új értelemmel ruhazza fel, amivel a törvényi alárendeltség sérül, miszerint a jogszabályokat azoknak céljával összhangban kell gyakorolniuk és értelmezniük. Vagyis nem hagy mérlegelési jogot a bíróságnak, hogy az egyszer már megállapított és nem vitatott tényt újra saját hatáskörben vizsgálja és azt átértelmezze ezzel az eljárás lényegét átlépve minimum követelményeket se teljesítse.

Ezzel a 2011. évi CLXI bíróságokról és bírákról szolo tv. rendelkezéseit is semmibe vette. Ahogy a különböző indítványozási, bizonyítási és észrevételezési jogaimat sem engedte érvényesülni. Bszi. alapján sem lehet elvonni visszamenőlegesen sem a jogosultságot különben sérül a jogállamiság elve. Ezt igazolja a 11/2014 IM rendelet is ami 18/A rész alapján (49/A §) haladéktalanul vissza kellett volna küldenie a bíróságnak az iratokat kiegészítésre. Bszi 8. § alapján senki nem vonható el a törvényes bírótól. A 2011. évi CLXIII Ütv. értelmében is 3. rész (22. § - 24. §) az ügyészségnek is el kell volna járnia s biztosítani a megfelelő jogosultságokra való felhívást. A bíróság sem vitatta, hogy az ügyészség is túlzónak és jogsértőnek találta a bíróság érvelését. Emiatt is be kellett volna szereznie a szükséges véleményeket az ügyészségtől is, amit megelőzően többször is krétem.

Az ügyészi állásfoglalások a gyakorlat alapján és jogszabály értelmezése alapján kérelemre a bíróság beszerezi, de ezen kérelmeimre elutasító választ sem kaptam s beszerzésekre sem kerültek, ahogy a különböző bv. tulajdonában lévő egyéb bizonyíték erejű okiratokat és naplókat sem, amik egyértelműen tisztázhatnák az egyéb helyzeteket is. Ezen felül kértem a bv.-ben keletkezet minden panaszomat kérje ki a bíróság. De irat betekintési jogaimmal sem élhettem így nem tudhattam miket adtak át a borságnak a bv. részéről s még miket kell beszerezni. Ezért is kértem ezen iratok és számos panaszom és azok elbírálásának beszerzését a bíróságtól, hiszen ezeket a bv. részemre nem adta át, ahogy a bíróság sem biztosított másodpéldányt belőlük.

Ezzel a felkészülésemet és fegyverek egyenlőségének az elvét is megsértette a bíróság, hogy ezeket nem jutatta el hozzám az érdemi reagálásokra és megfelelő jogorvoslat és beadvány elkészítéséhez. Ezáltal csak szubjektív benyomásaimra hagyatkozhattam, mégpedig aként, hogy teljes joggal feltételezhettem és bízhattam abban, hogy a bv. intézmény minden dokumentumot átadott a bíróságra az eljárás szakszerű és kimerítő vizsgálatához.

Az állami erőszak legitim alkalmazása, vagyis a személyi szabadság korlátozása jogszerűen más joghátrányt nem okozhat ez által a jogrend és végrehajtása sem sérthet emberi jogokat. Márpedig az állam és nemzetközi jog is elismeri a megfelelő körülményeket az állami erőszak elszenvedőinek is. Ennek alkotmányjogi és emberi jogok kereteinek normáit nem lépheti túl. A bíróság ezen kereteket többszörösen túllépte jelen határozatával és olyan mellékbüntetés elviselésére és sérelmekre kötelezett amiket védenie kellene és elhárítania a további jogszerűtlenségektől. Ezen végzéssel pedig a múltbeli sérelmeket legalizálja és a jövőbelieket is annak ellenére, hogy az adatok és köztudomású tények valamint jogszabályi keretek birtokában jogellenesen és alaptörvény ellenesen határozott. Ezt mulasztással nem követhette le csak szándékosan.

Végzésével és indoklási megállapításaival, amik iratellenesek és jogszabály ellenesek értelmezésük továbbá releváns információkkal nem bír, a bíróság az 2011. évi Alaptörvény több cikkelyével ellentétes – felsoroltak – és szembehelyezkedik az abban foglaltakkal, valamint a kialakult joggyakorlattal és jogértelmezésekkel. Egyértelmű cél a bíróság indoklásában kifejtettek alapján, hogy a joggyakorlatot akarja teljesen megváltoztatni miközben a jogszabályi keret azzal teljesen ellentétes normakontrollt ír elő és támaszt feltételül a bíróság és fogvatartott részére is.

Az újraindított kártalanítási eljárásban kitért az előző Törvényszék rá, hogy érdemi vizsgálat nélkül nem lehet elutasítani a kártalanítást, azt minden esetben vizsgálni kell a bíróságnak. Ezt az új eljárásban sem tették meg és az azt elrendelő végzésében foglalt s alapot adó előírásokra sem tett semmilyen előrelépést a bíróság, hogy beszerezze azon iratokat, amire az előző Törvényszék kötelezte őket vagy azokra reflektáljon.

Időközben a panasz kötelező jellegét a jogszabályi rendelkezéseknek ellentmondásosságának megfelelően nem tették kötelezővé s már nem feltétele a bv. parancsnok felé való beadása a 2020. évi CL tv. értelmében. Ezáltal a bíróság tudatában volt, hogy ez ügyben törvénymódosítás születik. Így visszaható és utólagos módosítás történik ismételten, amivel sokadszorra kerülök ismételten joghátrányos megkülönböztetésbe azáltal, hogy folyamatosan olyan törvényi előírás és értelmezés születik, amik nincsenek egységben ezáltal jogérvényesítesem sérül a pártatlan és független bírósági eljárás előtt.

Mivel folytonosság volt az esetben, amivel minden egyes elhelyezésnél és megalapozott panasznál a le nem zárt kártalanításnál az ügyeket összecsatolták figyelembe kellett volna venni, hogy az egyszerűség és gyors ügymenet lefolyása miatt a bíróság (bv. bíró) előtt új megalapozott panasz születet, amit csatolni és vizsgálni kellett volna az előző még be nem fejezet s le nem zárt eljáráshoz, amit kifejezetten kértem is mégsem valósult meg. Ezzel a szubszidiaritás elvét is semmibe vették, hogy minél rövidebb idő alatt felesleges eljárásokkal záruljon le az ügy. Ahogy a szabadulás előtt és után is a kérelemnek megfelelően a Fővárosi Törvényszékre kellett volna áthelyezni az ügyet – amit szintén nem bíráltak el érdemben.

A bíróság indoklásában kifejti, hogy döntését nem befolyásolja a kialakult bírói joggyakorlat, ami erősen kétségessé teszi a jogállamiságban betöltött szerepét a bíróságnak és a jogbiztonság valamint a tisztességes eljárás és jogszerűség kiszámíthatóságában. Ezt mutatja az addig kiforrott joggyakorlattal való szembe helyezkedés és eltávolodás.

A bíróság végzése és indoklása mind formailag (alaki hibák, ami lehet akaratlan, de akkor is orvoslást kíván) mind tartalmilag nem megfelelő a valósággal és jogértelmezéssel, eljárásrenddel, amiben a bíróság a lehetőségére álló releváns ellenőrzéseket sem vette figyelembe, ahogy az ügyészi vizsgálatokat/állásfoglalásokat sem, amik beszerzését és figyelembevételét kérelmeztem a bíróságtól. Erre sem elutasító sem helyt adó válasz nem születet, ami által az észrevételezési és jogérvényesítő lehetőségeim sérültek.

Visszaható jelleggel, a 2016. évi CX. tv. a kártalanítást és ezáltal a bv. körülmények sérelmét a jogszabály 1.600. Ft.-ban maximalizálta, ami ellentétes mind az unios mind a hazai jogorvoslatban elfogadott általános sérelemdíj/nem vagyoni kártérítések addigi joggyakorlatával, ami által elfogadott napi díjak kompenzálásával sokkal nagyobb összegeket többszörösét ítélték meg addig. Visszaható jelleggel felül írt egy másik jogszabályt, ami a panaszt jogorvoslati célra nem hasznosítja. Ezáltal a preventív jogeszköz nem is létezhet feltételként hiszen a panasz nem lehet jogeszközként alkalmazni korábbi törvény normaszövege alapján amit ne mis írtak felül vagy korrigáltak ezen törvény beiktatásával.

Visszaható jogsérelem ért többszörösen is, mivel a bíróság olyan időpontra is kérte a panaszt, ami idő alatt a jogi feltétel nem volt előteremtve. Így a 2017 előtti időszakra is, miközben a jogszabály visszamenőlegességet írt elő amennyiben 2018 előtt nyújtom be a panaszt – ez teljesítve lett. A jogszabály normatív értelmezése is a panasz új beadását a 30 napot meghaladó sérelmek megszakítása utánra teszi, de ilyen nem történt, a sérelmes időszak maximum eshetőlegesen is csak pár napra szakadt meg, de a jogszabályi kritériumokat nem haladta meg ez által új panasz beadására nem is volt szükség – ennek ellenére teljesítve lett – mégsem jelölte meg a bíróság, hogy mely panaszokat nem tekinti panasznak, ahogy az sem hogy azokat külön-külön vizsgálta-e. Ez által többszörösen is szankcionált és diszkriminált a jogérvényesítésben, hogy jogsérelmemet törvényes és független, pártatlan bírói útra tereljem.

A 2013. évi Bv. tv. 144/B § és 16/2014 IM rendelet 8. mellékletét zárja ki az eljárásból mivel a 2020. évi CL törvény és annak indoklása utólagosan megszüntetésre helyezte, mivel feleslegesnek tartotta és

indokolatlan elvárás támasztott. A megszüntetésével is a méltányos elbírálás és kedvezményesebb jog határából zárt ki vele.

A 16/2014 IM rendelet 8. számú melléklete több panasz beadványomnál még nem volt előírás, későbbiekben a mellékleteket a bv. saját maga kezelte vagy állította ki ez által önhibán kívül nem is lehetett rá kihatásom. Így ismételtelen olyan követelményt támaszt a panasz elbírálásánál a bíróság mai rajtam kívül esik, valamint visszamenőlegesen még nem is volt joghatályos.

A 2020. évi CL tv. 2020.12.16.-tól a bv. parancsnok felé való panasz megkövetelését a jogalkotó eltörölte (2020 februárjától lehetett tudni, amit októberben terjesztettek elő) ez által a parancsnok felé előírt panasz nem kötelező a kártalanítási eljáráshoz így azokat nem is vizsgálják már.

A bíróság maga értesített a jogváltozás kényéről, hogy abban türelmi idővel legyen, hogy kedvezőbb elbírálást kapjak, de azt mégsem várta meg, hogy az utolsó elbírálás ennek idejét megvárja, pedig erre lett volna ideje, helyette sürgetve előre vette az esetet s lezárta az ügyet. Pedig a gyakorlat az ellenkezőjét szokta eredményezni, amennyiben belátható időn belül törvényváltozás történik, azt megvárják a bíróságok, hogy a gyakorlatnak megfelelően a kedvezőbb törvénykezést érvényesítse az eljárásban.

Végzés ellentétes a törvényi keretek által előírt s alapjognak is elfogadott panasz intézményének céljával, a prevencióval és nem tett semmit annak érdekében hogy ez változzon valamint nem kötelezte a bíróság a bv.-t hogy jogszerűen járjon el – felhagyjon jogellenes cselekvésével - és biztosítsa a megfelelő körülményeket pedig ez eleve kötelessége lett volna a bv.-nek jelzés nélkül is. Ez által a bíróság alapvető feladatát nem látta el, hogy a jogszerűségnek érvényt szerezzen és a bv.-t a jogszerű magatartásra kötelezze. Ezzel is sértve emberi méltóságot és személyiséget a megfelelő egészséges testi, lelki környezethez és egészséghez, mint körülmények. Hiszen a nem elfogadható körülmények egyértelműen fokozott veszélyt jelentenek az ember mentális és fizikai egészségének megromlásához. Ezt igazolja a rovarok néven összefoglalt csótányok és poloskák egészségügyi veszélye, a nem megfelelő zárkörülmények mint az omló és veszélyes falak, talpazat vagy elektromos hálózat, aljzatok hiánya.

Jog ellenes a panasz elvárása mivel a panasz eleve vitás helyzetben vagy értelmezésében kéri az állásfoglalást vagy vitatott helyzet elfogadását, de a bv. körülmény nem képi vita tárgyát így a panasz elvárása rá indokolatlan. A kártalanítás bevezetése előtt az Állam álláspontja az volt az EJEK eljárásokban, hogy lehetősége volt a fogvatartottnak panasszal élnie a vitatott körülményekért, de a kártalanítás beiktatásával elismerté váltak a körülmények, mint rendszerszintű probléma. Ez által az eljárást megelőző panasztételi elvárás felesleges és idővesztés. ami az ésszerűség követelményét, az Alaptörvény XXIV. cikke alapján ésszerű határidőn belül elbírálási igényét, amit az EJEK ezáltal az Alaptörvény Q. cikke értelmében is figyelembe kell venni. Azzal, hogy a bíróságok folyamatosan visszautasítják a megalapozott kérelmeket a kártalanításra jogellenes indokokkal, mint a 30 napnál rövidebb időre megszakadt körülmény – amiben a Bv. tv. 10/A §, 30 napon túli idő korlátot támaszt - vagy a panasz tényének vagy tartalmának vitatása – bv. tv. 70/A § ami a jogszabályi feltételeket kimerítette – a 3 hónapos panasztételi kötelezettség elvárása – amit a bv. tv. 10/A § csak a megszakadt körülményekre írja elő – vagy a felelősség áthárítása a fogvatartottra hogy aktívan tegyen a körülmények megváltoztatásáért. Egyértelműen a jogos érdeket és az igazságszolgáltatást akadályozza ezzel az érdemi lezárás idejét késleltetve, ezzel is ellehetetlenítve a jogos jogérvényesítést a joggyakorláshoz.

A bírósági végzések azért sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és annak részjogosítványai, mert az eljáró bíróságok tévesen utasították el érdemi vizsgálat nélkül a kártalanítási kérelmet, tekintettel a korábbi végzésekre is és helytelen következtetésekre jutott szubsztantív logikai láncolattal. Ezzel a joggyakorlás és jogérvényesítéstől megvonva, amivel méltóságot is semmibe vette. A bíróságok önkényesen értelmezték az eljárásra vonatkozó jogszabályokat

és rendeleteket (Bv. tv., 2016. CX tv., 6/1996 IM rendelet, 16/2014 IM rendelet, Alaptörvény), így eltérő gyakorlat alakult ki a kártalanítási ügyek körében, ami ellehetetleníti az igényérvényesítést, ami a végzés indoklása szerint célja is a bíróságnak. Márpedig a bíróság kötelességeiből adódóan ilyen végzést nem hozhat mivel a bíróság feladata a jogszerű viselkedés kikényszerítése és a jogszegő fél jogsértő tevékenységének felhagyásával való ösztönzése. Azzal, hogy a bíróság ennek nem tett eleget a törvényi feltételek megléte mellett, mentesítette a jogsértő bv. intézményt, ami intézmény viszont nem tagadta, hanem elismerte jogsértő tevékenységét és annak jogszerűtlenségének fenntartását.

A döntések sértik az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogot valamint jogképességet. Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság és jogbiztonság elvének sérelme a jogbiztonság követelményéből levezethető visszaható hatály tilalmába ütközik.

Bv. tv. 144/B. § szerinti panasz intézménye 2017. január 1. napjától lépett hatályba, azelőtt az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülményekkel kapcsolatos igények érvényesítése ismeretlen volt. Panaszt nem kötelesség benyújtani a Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdése helyes értelmezése alapján a panasz benyújtásának kötelezettség 2017. január 31. napjától ír elő terhet és a bírósági felülvizsgálathoz és kártalanításhoz a múltbeli sérelmekért nem írja elő a benyújtását. Csak a jövőbeliek elkerülésének jelzésére, ami viszont ismeretes volt addig is és az elvárásoknak megfelelően teljesítve lett. A bíróság a fellebbezést érdemben nem is vizsgálta és érvelésem sem, amivel indoklási kötelezettségét nem teljesítette. Mindössze megismételte az előző állásfoglalásokat és jogi érveléssel nem állt elő, amivel cáfolná jogorvoslási igényemet.

Befogadhatóság alátámasztásaként hivatkozom az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatából többek között a 3051/2016. (III. 22.) AB határozatra, a 3306/2017. (XI. 24.) AB határozatra, valamint a 23/2016. (XII. 12.) AB határozataira is.

2013. évi CCXL. törvény és ehhez kapcsolódóan más törvények módosításáról szóló 2016. évi CX. törvény által bevezetett ideiglenes rendelkezések értelmezése során az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a törvény és a jogalkotó célját, ezáltal nincs összhang az Alaptörvény és a támadott végzések között. Ezen rendelkezéseknek az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 3. cikkében foglalt kínzás és embertelen bánásmód megsértését kellene kompenzálnia, a bíróságok téves jogértelmezése folytán viszont nem jut érvényre a jogalkotó akarata, a Bv. tv. preambulumban foglalt utólagos alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti kártalanítás intézménye. Az Alaptörvény preambuluma is e mellett foglal állást, hogy az egyént megilletik a jogai és az abban foglaltaknak megfelelően kell azokat érvényesíteni bármilyen negatívum vagy megkülönböztetés nélkül. Az által hogy bv. intézményben voltam egyéb jogaim nem sérülhetnek és nem akadályozhatnak egyéb jogaim érvényesítésében vagy azoknak megvonásától jogos indok és jogerős végzés nélkül. Márpedig a bv. több rendelet és jogszabályi előírás alapján is köteles biztosítani ezen feltételeket, másként nem lenne célja az intézménynek és ezáltal a fogvatartás helyének hiszen célján túlterjeszkedne. Márpedig ezen jogszerűtlen állapotok és emberi méltóság valamint szabad és független bírósági eljárásnak a lehetőségétől nem foszthatnak meg ezáltal a tisztességes eljárástól sem a jogérvényesítéshez.

Utólagosan kialakult és a jogértelmezéssel szembemenő joggyakorlat miatt sok kártalanítási kérelmet elutasítanak, amely gátolja az Alaptörvényben megfogalmazott jog érvényre jutását, valamint veszélyezteti a jogbiztonságot. A Törvényszék eljárásával a jogbiztonságot semmibe vette hiszen olyan végzést hozott, ami szembe helyezkedik a jogszabályok norma értelmezésével ezáltal a jogszerűségbe vetett jogbiztonságot sértette, mint a kiszámítható joggyakorlást.

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőség sérelme kapcsán azonos tényállás mellett, azonos jogszabályt alkalmazva, az eddigi gyakorlathoz képest eltérő döntést hozott. Nem helytálló, hogy korábban kelt ügyekben helyt adtak a kérelemnek és megítélték a kártalanítást, majd ezzel teljesen ellentétes módon az ugyanilyen alapokon fekvő ügyben viszont érdemi vizsgálat nélkül elutasították, miközben más hazai bíróságok ilyen kérelmeket érdemben vizsgálnak és kártalanítást ítélnek meg. Ennek

folyományaként diszkrimináció és egyenlőtlenség jön létre azon kérelmezőkkel, akiknek ügyében eljár, vagy korábban járt el, illetve olyan kérelmezőkkel, akiknek a kérelmét más törvényszék bírálta el ugyan azon ügyét a Törvényszék.

Az okszerűtlen értelmezés szembement a hazai bíróságok országosan kialakult, több éves (2017-2019 közötti) és következetes gyakorlatával, miközben az eltelt időszak alatt a jogszabályi szöveg nem változott. Önkényes volt a jogértelmezése a bíróságnak, amelynek eredménye sem nyelvtani, sem logikai úton nem következik a jogszabály szövegéből és annak céljából.

Az eljáró bíróságoknak követniük kellett volna a 2017. január 1-je óta kialakult következetes gyakorlatot. Attól a drasztikusan megváltoztatott jogszabályi keretek megváltoztatása okán térhetett volna csak el, de mivel a jogszabály nem változott, így annak értelmezése változhatott meg. Legfeljebb külső nyomás hatására.

Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdés, a törvényszék nem érdemi, hanem formai okból elutasított végzésnek tulajdonított anyagi jogerőt, ezáltal a bíróság döntése nyomán elbírálatlan igény maradt fenn. Ezért is sérült a tisztességes (bírósági) eljáráshoz való jog, mivel csak a Balassagyarmati Törvényszék tekinti elutasítási oknak.

Formanyomtatványi előterjesztett kérelmet kíván meg a Törvényszék, amivel több ügyben is találkoztam az illetékes törvényszéken, hogy a korábbi bv. intézményekben kitöltött panaszt és formanyomtatványokat elutasítja. Arra hivatkozással, hogy nem a rendszeresített nyomtatvány szerepel rajta. Miközben megköveteli a 16/2014 IM rendelet alapján előírt mellékletet, amiről a fogvatartott nem tudhat és nincs is lehetősége ilyet szerezni. Az a Bv. intézményre van bízva s intézményenként eltérő nyomtatványt használnak amit bizonyos intézmények maguk állítanak ki nem pedig a fogvatartottnak adják át. Esetemben is van olyan formanyomtatvány amit nem ismerek, nem is kaptam kézhez mégis kitöltés szerepel rajta ami értelmezhetetlen/olvashatatlan.

Különösen sérelmes, hogy a törvényszék úgy tulajdonított anyagi jogerőt egy formai okból elutasított kérelemnek, hogy az elutasítás során hiánypótlási felhívásra sem került sor.

Az előterjesztés módjának vizsgálata nem keletkeztethet jogosultságot főleg, hogy a körülményekből adódóan a bv. nem is tett meg semmilyen kötelezettséget, hogy az érdemi védekezésben tájékozódjon s a megfelelő - jogi – eszközök érvényesülhessenek az indítványozó jelen esetben panaszoló fél részéről. Ezeket mind a bv. vállalta fel s a fogvatartottra csupán egyetlen a bv. házirendjében s bv. tv.-ben is előírt formában (kérelmi lap) tudja előterjeszteni amit viszont a bv. bíró nem fogad el szintén kötelező formulára hivatkozva. Ezáltal a fogvatartott mentesül az önhiba alól, amit a bv. vállal át.

A tisztességes (bírósági) eljáráshoz való jogsérelmet többek között is arra alapozom, hogy a törvényszék contra legem, önkényesen alkalmazta a Bv. tv.-t, ugyanis nem vette figyelembe, hogy a Bv. tv. szerint a bíró a jogellenes döntést hivatalból is hatályon kívül helyezheti, nem csak a Bv. tv. 10/A. §-a szerinti eljárásban – ez a contra legem jogalkalmazás pedig szembemegy az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában kimondottakkal is.

A törvényszék végzése sérti az emberi méltóságát, mivel az ért sérelmet formai hiba miatt nem orvosolta a bíróság. Ezt pedig az is súlyosbítja, hogy a bíróság az Emberi Jogok Európai Bíróságának Varga és mások kontra Magyarország (no. 14097/12, 2015. március 10.) ügyben kimondottakkal is szembemegy, így végső soron az Alaptörvény Q) cikkét is sérteti.

A bíróságok a vonatkozó jogszabályokat önkényesen, contra legem módon alkalmazták (mivel a Bv. tv.-nek olyan értelmezést tulajdonítottak – miszerint a kártalanítási igény érvényesítéséhez az érintett személynek háromhavonta új panaszt kell benyújtania –, amely abból nem következik), ezzel pedig

megfosztottak alapjogai érvényesítésétől. Emellett pedig a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, mivel abban nem tért ki az indítványozó fellebbezésében felhozott jogsértésekre.

Alaptörvény III. cikke, az Alkotmánybíróság gyakorlata, valamint az EJEB esetjoga alapján egyértelműen a kínzás és embertelen bánásmód tilalmának követelményébe ütközik a zárkákban a jogszabályokban előírt minimális élettér hiánya.

Eljáró bíróságok önkényes jogértelmezése volt, amely már önmagában sérti az Alaptörvény III. cikkét. Ezen contra legem jogalkalmazás sértette a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelményét is, hiszen az Alkotmánybíróság is kimondta a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában, hogy egy jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, ami pedig végeredményben alaptörvény-ellenességet is eredményez, továbbá a 3026/2015. (II. 9.) AB határozatában azt is, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ezért az eljáró bíróságok a tényállásban ismertetett értelmezésükkel az Alaptörvény 28. cikkét sértő módon értelmezték a Bv. tv.-t. Mivel a bíróságok olyan következtetésekre jutnak ami explicit módon kifejezésre nem jutnak, így azok szubjektív értelmezések tekintve, hogy a preambulumokkal is ellentétes kifejezésre jutnak.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból következik a bírósághoz fordulás joga is, amely eljárásban a felek az eljárás alakítói, nem pusztán tárgyai, elszenvedői. Ezen jogosultságból pedig az is következik, hogy az eljáró bíróságok döntéseiket megindokolják. Jelen ügyben ezen jog nem érvényesült, mivel a másodfokú bíróság végzésében egyáltalán nem foglalkozott az fellebbezésében írtakkal, így az lényegében elbírálatlan maradt.

A bíróság megkülönböztet ezáltal azon fogvatartottaktól akik 2017 és 2019 között ugyan úgy panaszolt körülmények között voltak s megkapták a kártalanítást, míg engem diszkriminál miatta, pedig ugyan azon sérelmek és időszak alatt szenvedtem el ugyan azon sérelmeket. Ezzel kettős mércét alkalmazva, s jogtalan hátrányt okozva. 2020 óta viszont csak a bíróság hozzá állása változott meg a jogszabályi keretek nem. Abban csak a panasz elvárását törölték.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben a másodfokú bíróság nem bírálta el érdemben az elsőfokú bíróság végzésével szemben előterjesztett fellebbezést, így nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

Bíróság jogértelmezése okszerűtlen és önkényes, továbbá szembemegy a bírósági gyakorlattal is. Az eljáró bíróságok ugyanis hibásan értelmezték a különböző jogszabályok jelen ügyre irányadó rendelkezéseit. A törvény célja ugyanis az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények esetére szóló hatékony hazai kártalanítást kívánta bevezetni, azonban ez a támadott végzések során nem érvényesült, így azok törvénytörtek.

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében a törvényszék azonos tényállás mellett, azonos jogszabályt alkalmazva, az eddigi gyakorlathoz képest eltérő döntést hozott. Nem helytálló, hogy korábban kelt ügyekben helyt adtak a kérelmeknek és megítélték a kártalanítást, majd ezzel teljesen ellentétes módon az ugyanilyen alapokon fekvő ügyben, jelen esetben viszont érdemi vizsgálat nélkül elutasították, miközben más hazai bíróságok ilyen kérelmeket érdemben vizsgálnak és kártalanítást ítélnak meg.

Alaptörvény B) cikkének a sérelme, mivel a törvényszék a 2017. január 1-jétől hatályos szabályozást visszamenőleges hatállyal alkalmazta a 2017. január 1-jét megelőző időszakra nézve (ugyanis ezen időszakra érvényesíthető kártalanítási kérelmek benyújtásához követeli meg a 2017. január 1-jétől elvárt panasz benyújtásának intézményét). Ezen álláspontot erősíti az Alkotmánybíróságnak a 3154/2019. (VII. 3.) AB határozata is, amely szerint a visszaható hatály tilalma a jogalkalmazás során is irányadó

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1) bekezdésének, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapozva az Abtv. 27. §-a alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy

érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy hatékony jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság elvét olyan Alaptörvényben biztosított jogként, amelyre alkotmányjogi panasz is alapítható {elsőként lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14], többek között megerősítette: 3302/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [26]}. Az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével.

2016. évi CX. törvény jelen ügyre irányadó rendelkezéseivel a törvény célja az alapvető jogoka sértő elhelyezési körülmények esetére szóló hatékony hazai kártalanítást kívánta bevezetni, azonban ez a meghozott végzések során nem érvényesült, így a támadott döntések törvénysértők.

Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében foglalt kínzás, embertelen, megalázó bánásmód tilalmának, valamint a IV. cikk (4) bekezdésében foglalt alaptalan vagy törvénysértő módon történő szabadságkorlátozás esetére járó kártalanításhoz való jog megsértése abban, hogy a Magyar Állam számára nem biztosította megfelelően az emberhez méltó fogvatartási körülményeket, majd ez után az utólagos kompenzációhoz való jogosultságát sem a sérelmezett időszak tekintetében.

Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésben foglalt kártalanításhoz való jogból adódóan önmagában a bírói út formális igénybevitelének lehetősége, nem jelenti azt, hogy az eljárási garanciák teljesülnek. Az eljáró bíróságok döntéseinek meghozatala során ezek az immanens biztosítékok viszont nem érvényesültek. Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozata [34] bekezdés, gyakorlat, hogy „[a]z eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossggal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon”.

Nem érvényesült megfelelően a bírói jogvédelem sem, hiszen nem engedte, hogy jogos igényemet a bíróság előtt érdemben a törvényi kereteknek megfelelően érvényesíthessem, ami az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik. Az eljáró bíróságok olyan feltételt követeltek meg, amelyet a törvény nem tartalmazott, tehát „jogot alkotott”, a jogból kötelezettséget formált, figyelmen kívül hagyva ezzel a törvény célját és a jogalkotó akaratát, aránytalan hátrányba hozva a fogvatartottakat, különös tekintettel azokra, akik kártalanításra lennének jogosultak. Mindezek fényében az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében foglalt hatalommegosztás elvének és a 25. cikk (1) bekezdésében foglalt, a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenysége ellátásának sérelmére. A másodfokon történő elutasítás méltánytalan volt az eljárás elhúzódása és a megfelelő tájékoztatás hiánya miatt. A végzés nem felel meg tehát a kártalanítás jogintézményéhez fűzött céloknak sem, ami felveti az alaptörvény-ellenességet.

Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 3. cikkében foglalt kínzás és embertelen bánásmód megsértését kellene kompenzálnia a Bv. tv. adta lehetőségeknek megfelelően. Ennek ellenére az utólagosan kialakult és a jogértelmezéssel szembemenő joggyakorlat miatt a kártalanítást kérelmezők nagy része ellehetetlenül, amely gátolja az Alaptörvényben megfogalmazott jog érvényre jutását, valamint sérti az Alaptörvény E) cikk (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság követelményét.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban az Alkotmánybíróság gyakorlatára, miszerint azt csak az egész eljárásra figyelemmel lehet megítélni [6/1998. (III. 11.) AB határozat]. A bíróságoknak van lehetősége saját ítélkezési gyakorlatot kialakítani vagy a korábbi megváltoztatni, azonban azt nem teheti a jogszabály okszerűtlen és önkényes értelmezésével.

Balassagyarmati Törvényszék első- és másodfokú döntéseiben megjelenő jogértelmezés ellentétes a hazai jogszabályokkal és az irányadó bírói gyakorlattal is. Ezzel összefüggésben a, hogy kártalanítási ügyében

a Bv. tv. 50. § (6) bekezdése, illetve – analógia révén – a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 54. § (7) bekezdése, háttérszabályként pedig a polgári perrendtartás volt alkalmazandó. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 360. § értelmezése és a BH2002. 235. számú eseti döntés.

A Balassagyarmati Törvényszék 3.Bpkf.313/2020/8. számú végzés [8] pontja alapján a fellebbezéssel az ügyészség is egyetértett s több pontban tévesnek valamint túlzónak találta a bíróság döntését. Ez is mutatja a bíróság jogkereti túlterjeszkedését, amivel Alaptörvény ellenesen határozott. Ezen szakasz fejezi ki a 38.Bv.456/2020/2. számú végzésével egyetemben, hogy „többször” is érvelt a Törvényszék arra hogy a bíróság függetlenségét semmi sem befolyásolhatja így eltérhet a kialakult joggyakorlattól s nem utasítható. Ennek ellentmond az időbeliség levezetése. A [9] passzus rögzíti is, hogy a panasz valós volt és az jogszerűen a jogszabályi feltételeknek megfelelően érvényre jutott. Kiemeli, hogy a múltbeli sérelmekre a panaszos/”elítelt” kártalanítását kérte. Márpedig a jogszabályi előírások egyértelműen ezt is írják elő. Így szofisztikai eltérés sem keletkezhetett a kifejezések eltérő jelentésből akaratlanul. A preventív jelleg a megfogalmazás alapján egyértelműen nem teljesült, hiszen az újabb és újabb panaszok megalapozottsága is az jelenti, hogy a panasz megelőző jellege nem érvényesült így preventív jellegéről ne mis beszélhetünk hiszen ezen célját nem érte el a törvényi rendelkezés ellenére sem. Ez pedig rajtam kívülálló hiba, amiért nem tudok tenni semmit. A jogkereti szabályozás is egyértelműen fogalmaz, hogy önhiba kizárása esetén nem tehető felelőssé az elítelt. A [11] passzus téves értelmezésre ad okot, hiszen jogi segítőm meghatalmazás útján járt el, ami csatolva lett és a bv. rendszerébe is fel lett tüntetve. Ezáltal a bíróság kizárta a jogi segítőmet az eljárással miközben hatályos és érvényes megbízással járt el így beadványait el kellett fogadnia a bíróságnak. [12] egyértelmű eljárási hiba hiszen a bíróság minden tekintetben indoklási kényszer terheli s ennek nem tett eleget ahogy azt ebbe na fejezetben rögzíti is. Ezáltal az Alaptörvényben rögzített fellebbezési és jogérvényesítési lehetőségből is kizárt, hogy érdemi védekezést adhassak elő.

Az elsőfokú végzés még ennél is több hiányosságot és pontatlanságot rögzít amik ellentétesek a keletkezet és csatolt iratokkal, amiből egyértelműen következik, hogy a bíróság nem megfelelő alapossággal járt el és nem nézett utána a jogszabályi feltételeknek és körülményeknek s az azoknak alapot adó tényeknek. Ezáltal csakis hibás következtetésekre juthatott. Ezeket tisztázhatta volna amennyiben nem a panasz jogosultságát vizsgálja ami megalapozott volt s felülbírálni mentességgel bírt a jogszabályok alapján (Bv. tv.), vagyis azt nem kérdőjelezhetette volna meg, hiszen ilyen gyanú fel sem merülhetett az eljárásban csak akkor ha eleve a kártalanítás ezáltal a múltbeli sérelmek kompenzációjának anyagi kifizetésének minden eszközzel való hátráltatása és akadályozása volt cél. Ezt sugallja a miniszteri kijelentések is, hogy ezen eljárásokat be kell szüntetni s az, hogy ezen eljárásokat felfüggesztették a kifizetések tekintetében egy időre.

A másodfok, hogy ezen körülményeket egyáltalán nem vizsgálta, miszerint milyen hibákat vétet az első fokon eljáró bíróság miközben ez kötelessége lett volna a jogérvényesítés és jogorvoslati jogom sérült, hogy azokat nem tisztázta és a fellebbezési észrevételekre sem reagált. A bíróságok ezen logikája alapján hátrányos helyzetbe és megkülönböztetésbe kerültem, aminek indoklása és jogi érvelése alapján olyan magyarázatot adtak, amit jogszabály nem ír elő és utólagosan a panasz megkövetelését törölték is a további félreértések elkerülésére. Ez által olyan – a bíróság számára tudomással bíró koncepció – jogi státusz jött létre ahol egyértelmű volt, hogy a jogalkotás a panasz feltételét elégtelennek és feleslegesnek tartják mégis arra való hivatkozással nem engedik érvényesíteni miközben tudomással bírt róla a bíróság, hogy az eljárás hamarosan megváltozik, ami által a panasz megléte szükségtelenné válik. Ezzel is jogsérelmet okozva s sürgető jelleggel olyan elhamarkodott döntést hozott, amivel visszaható jelleggel érvényét veszti a végzés.

Ezzel nem csupán a törvényileg megfogalmazott 1.200.Ft minimum napi díjból zárt ki a bíróság, hanem azon jogosultságtól, hogy jogi érvényt szerezzek a körülmények elégtelenségére, amit a bv. elismert. Márpedig a Törvényszék jogerős végzésével pontosan ez a probléma, hogy a Törvényszék a jogsértő helyzetet és körülményeket menti fel, amiről köztudomású, hogy jogsértő alapot teremtett a bv. és az állam. Ezt pedig anyagi kompenzációval nem mérhető és fel nem becsülhető, viszont a bíróság eszmei elégtételt és

igazságérzetett megalapozhatta volna, a további jogorvoslatokkal egyetemben, ezáltal a jogbiztonságot és jogos igények elbírálását valamint az eszmei és jogi elégtételt az elszenvedett sérelmekért, amik a körülményekből és fogvatartásból adódott hosszú időn keresztül fenntartottak mentesíti a felelősségre vonástól. Márpedig ezek nem megkérdőjelezendő tények, hanem kétséget kizáróak.

Ezen bírói logika és érvelés a jogállamiságot kérdőjelezi meg és pártatlan, független és szuverén bíraskodás alapjait, mivel ezen végzéssel kiszolgálóvá és végrehajtójává válik az állami akaratnak. Nem pedig a jogos igények és törvényi alárendeltségnek a pártatlan vizsgálójává. A bírói hatalom függetlenségét nyilván a törvény szerinti legjobb tudása és lelkiismerete alapján kell meghoznia döntését, viszont ez nem lehet ellentétes és átértelmezett a bizonyítékokkal és jogszabályi keretekkel. Így garanciális jogelvek sérülnek és válik kontrolálhatatlanul önkényessé és ellenőrizhetetlenné, amivel a jogszerű és átlátható döntés mechanizmus érthetővé válna vagy kiszámíthatóvá. Szubszidiaritás elve mint a Maastrichti (Nizzai) szerződés alapelvein a hatáskör gyakorlás, hogy a céljain nem terjeszkedik túl. Arányosság, mint célnak való megfelelés, korlátozza, hogy ne lépjen túl a jogos és nem jogos határokat formai és tartalmi szempontból sem egyensúly biztosítása jogérdekek között, jogbiztonság elve az adott és tudomással bírt jogszabályi normák céljának megfelelő betartatására. Jogalkalmazó nem képezhet jogot s ezzel nem is vehet semmibe magasabb rendű szabályt, következetes és kiszámítható jogrendszer, vagyis a harmonikus célhoz kötöttség. Ezen alapjogokat védeni kell s ezeknek a jogszabályokban mint jogrend meg kell felelniük.

Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésből levezethető hatalmi ágak funkciomegosztása is sérült azáltal, hogy a bíróság olyan tényt vont kétségbe és vizsgált felül, aminek kétségét egy másik hivatalos szerv már vizsgálta és elismerte, abban kétség nem merült fel.

A fair trial követelményéből fakadó biztosítandó jogok, mint az iratbetekintés, észrevételezés, indítványtétel és az ügyben keletkező iratok egy példányát se kaphattam meg így ne tudtam mik lehetnek a bíróság előtt. Ezáltal nem is várhatja el a bíróság, hogy megfelelően felkészüljek s tudomással bírkak róla milyen kiegészítéssel írok s milyen tájékoztatásokat. ill okiratokat biztosított a bv. a bíróság részére. Ezzel a fegyverek egyenlősége valamint a felkészülés a bírósági eljáráshoz való jogaim is sérültek. A monista és primátus logika alapján a felsőbb és nemzetközi jognak előrébbvalónak kell lennie mivel magasabb rangú normát követel meg. Márpedig a fent említett két jogszabály az uniós csatlakozással és már előtte 11 évvel is egyértelműen lefektette az embertelen és emberi méltóság követelményeit ahogy a bv. viszonyok befogadási és fogvatartási körülményeiket is részletesen szabályozta. Ezeket mégsem tartották be és változást is csak az uniós bíróság pilot eljárása után kezdtek el változtatásokat indítani. Ezáltal a Törvényszék nemzetközi jogos is sért amivel elidegeníthetetlen és alapvető jogaimat veszi semmibe amit nemzetközi megállapodások és az azt alapul vevő Alaptörvény eszmei értékeivel szembe helyezkedik. Így megfosztva emberi méltóságomtól és a jogérvényesítés bármilyen, még ius cogens látszatát sem fenntartva.

Nemzetközi szerződésbe ütközik mivel az EJEB pilot eljárása megállapította, hogy a hazai büntetés-végrehajtási viszonyok nem méltók az emberi méltósághoz ez által sértik az egyezmény 3. cikkelyében megfogalmazott kínzás és embertelen bánásmód és méltóság tilalmát, amit hazai jog is véd 1993. XXXI tv. III. cikk. Ezzel nem csak az unios jogokat, hanem az ENSZ és a Genfi egyezmény lefektetett transzformációs elveket sem biztosítva. (2005. évi L tv.)

A végzés és bíróság érvelése nem áll összhangban sem az Alaptörvény több – fentebb megjelölt – pontjával, mint a tisztességes törvény előtti eljárás, jogbiztonság, emberi méltóság, megfelelő környezethez való jogok - többek között -, sem a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (2) bekezdésében foglaltakkal, amelynek értelmében a jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot, és nem nyilváníthat egy magatartást jogellenessé. A bíróság hivatali kötelessége lett volna, hogy az elé tárt ügyben felmerülő problémákat saját hatáskörben vizsgálja és tisztázza, hiszen az eljárásban részt vevő fél nem bír jogi végzettséggel sem jogi képviselővel így nem is tudhatja konkretizálni milyen jogi problémák és hátrányok

érték az eljárásban annak csak szubjektív és érintőleges értékelését tudja előadni annak komplexitása nélkül. Ezzel is védve az érintettek jogalanyiságát és jogérvényesítését. Főleg, hogy a másik oldalról egy állami szervezet komplex jogi tudással bíró csapata képviseli érdekeit. Ezzel is sértve a jogbiztonságot és a felek egyenlőségét az eljárásban.

Kérem figyelembe venni, hogy egyedül járok el az ügyben mint jogi képességgel, ismerettel nem rendelkező fél. Ennek figyelembevételével kérem a bíróságot, hogy beadványom értelmezéséhez és a megtámadott teljes végzések tekintetében – megsemmisítés és alaptörvény ellenességének megállapításában – a bíróság úgy járjon el, hogy saját hatáskörben vizsgálja a jogsérelmek önálló tényét, ezáltal védve a gyengébb fél, mint kérelmező jogalanyi helyzetét. Mivel átlag jogérvényesítőként nem érhet az a hátrányos megkülönböztetés, hogy jogképes személyként joghátrány érjen azáltal, hogy nem tudom pontosan megnevezni milyen joghátrány ért, mivel azzal nem kell konkrét tudomással bírnom jogi készség hiányában, attól a jogsértés még megtörténik. Mivel laikusként számomra bizonyos jogi fogalmak más tartalommal bírhatnak, mint a joggyakorlat számára. Még akkor sem ha ezt az eljárás rend megköveteli. Ezáltal sérülne a jogérvényesítéshez való jogom.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozom, hogy nem kezdeményeztem a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

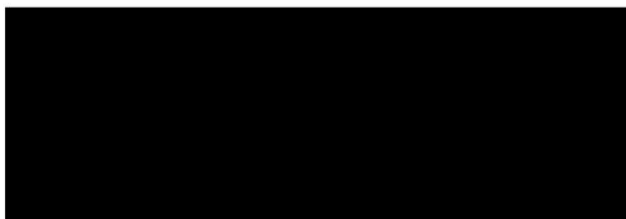
b) Nyilatkozom, hogy az ügyben nem rendelkezem jogi képviselővel.

c) Nyilatkozom, hogy az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére és 56. § (1)–(2) bekezdéseire tekintettel, mint indítványozó magánfél a személyes adatok közzétételéhez nem járulok hozzá (külön csatolva). Közzétételnél kérem a személyes adataim és nevem zártan kezelésé (Abtv. 52. § (5) bekezdés alapján)t, ezáltal törlését vagy anonimizálását.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

Balassagyarmati Törvényszék 3.Bpkf.313/2020/8, 38.Bv.456/2020/2, Budapest Környéki Törvényszék 1.Bpkf.396/2019/8 Balassagyarmati Törvényszéket útján.

Kelt: 2021.02.10. Budapest

saját magam eljára